

HUNSFOS POSTEN

NR. 1 1960 12. ÅRG.

INNHold

Investeringstempoet må ytterligere opp.	
Av direktør Gunnar Borgen	side 1
Kongens fortjenestmedalje til fire på Hunsfos	« 2
Takk	« 3
Hunsfos Fabrikkers Funksjonærforening stiftet	« 3
Forslagsvirksomheten	« 3
Hunsfosposten for 10 år siden	« 3
Odd Hidreskog vant tippekurransen	« 4
Avdelingsmesterskapet i hopp	« 4
Hunsfosmesterskapet i hopp	« 4
Avdelingsmesterskapet i skistafett	« 4
Besøk på Hunsfos-kontoret på bryggen	« 5
Tippelangrennet	« 5
Salve Aas ny formann i Arbeiderforeningen ..	« 6
Vi gratulerer med de runde år	« 7
En titt inn i «Gods own Country»	« 8
Veteraner som takker av	« 12
Det nye lagerbygget	« 13
Tunge løft på Hunsfos	« 15
Biskop Støylen på Hunsfos	« 16
Glade barn på Hunsfos juletreff	« 16
Bekymring har aldri hjulpet noen	« 16
Hunsfos best — i hopp som i langrenn	« 18
Hunsfosmesterskapet i langrenn	« 19
64-åring som stadig er med i hoppbakken	« 19
En titt inn i «Gods own Country» (forts.)	« 20
Bedrifts-KM i hopp (forts.)	« 22
Idrett i gamle dager	« 23
KM i skistafett	« 23
Bedrifts-KM i hopp	« 23
Nok en ny papirmaskin i kommende 10-års periode	« 24

*

Liten pike i stor sølepytt har fotograf Svein Gulbrand-
sen kalt omslagsbildet som viser lille Tove
en marsdag i år.

Investerings tempoet må ytterligere opp

Til tross for vanskelige avsetningsforhold og synkende priser i første halvår av 1959 har vi kunnet avslutte året med et forholdsvis godt økonomisk resultat. Dette skyldes i første rekke den store produksjonsøkning vi kan oppvise takket være en bedre utnyttelse av produksjonsutstyret og god innsats fra de ansattes side.

Papirproduksjonen ble således 48.869 tonn, hvilket er 14,6 pst. mer enn rekorden fra 1958, og omsetningen steg fra ca. 58 millioner kr. i 1958 til 67 millioner kr. i fjor, en økning på 16 prosent.

Regnskapet for året som gikk er ennå ikke offentliggjort, men til orientering for våre ansatte vil jeg gjerne hitsette en del tall:

Vi har anvendt i alt 2,7 millioner kroner til avskrivninger på bygninger, maskiner, T/T «Hunsfos» etc. Til skatter er også benyttet ca. 2,7 millioner kroner.

Årets netto driftsoverskudd utgjør kr. 1.805.085,92, hvortil kommer overføring av kr. 80.140,27 fra 1958, slik at det står til disposisjon i alt kr. 1.885.226,19. Dette beløpet har vårt representantskap besluttet å foreslå for den kommende generalforsamling disponert slik:

Av overskuddet benyttes kr. 840.000 til 8 % utbytte av aksjekapitalens pålydende, som er kr. 10.500.000.

Kr. 500.000 avsettes til disposisjonsfondet som derved kommer opp i kr. 1.900.000.

Vi har funnet det riktig også i år å styrke pensjonsfondene og overfører derfor ytterligere kr. 500.000 til disse. Fondenes samlede kapital utgjør etter denne overføring nærmere 6,7 millioner kroner. I likhet med tidligere er de pensjoner som ble utbetalt i 1959 blitt belastet selskaps driftsregnskap.

I ny regning er overført kr. 45.226,19.

Summen av firmaets aksjekapital, reservefond og disposisjonsfond utgjør nå kr. 17.900.000.

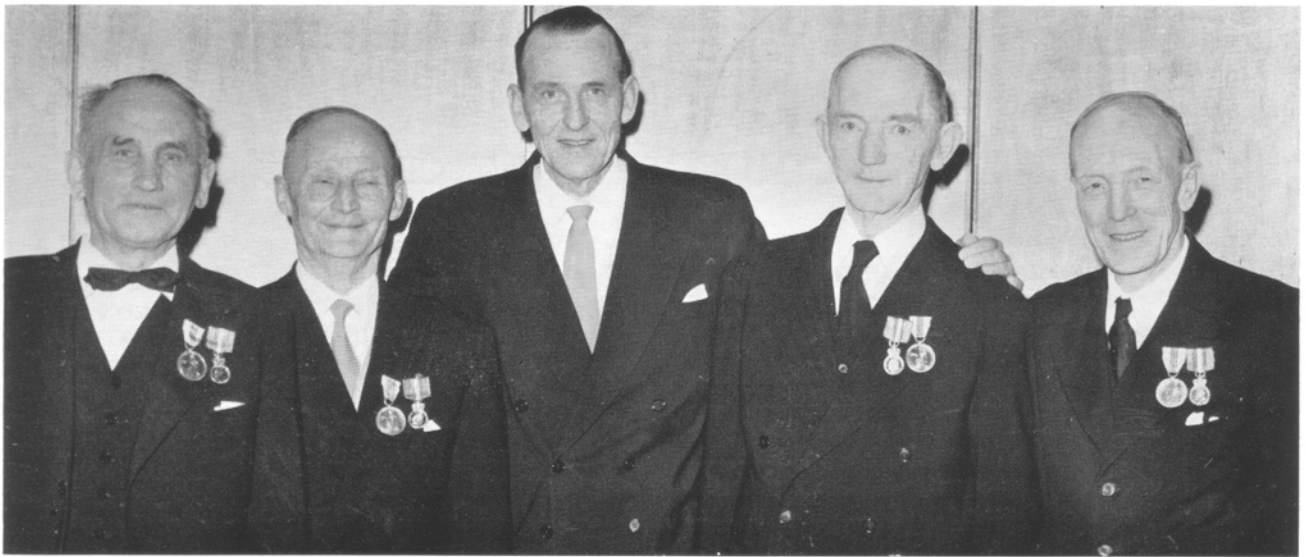
Det kan videre nevnes at det til å møte forventede skatter for 1959 i regnskapet er avsatt kr. 3.400.000, hvilket skulle være mer enn tilstrekkelig.

J tillegg til ovenstående kan det også ha sin interesse å nevne at vi i 1959 utbetalte i alt ca. 13,4 millioner kroner i arbeider- og funksjonær lønninger samt pensjon. Det tilsvarende tall for 1958 var ca. 11³/₄ millioner kroner.

Vi har i året som gikk anvendt store beløp til investeringer, og de arbeider som nå er under utførelse og de som er planlagt i de forskjellige avdelinger i fabrikkens vil kreve enda større summer i løpet av det år vi nå er inne i. Det er også nokså sikkert at vi i de år som ligger foran oss, vil måtte sette investerings tempoet ytterligere opp for å kunne følge med i konkurransen.

Det tilfredsstillende resultat av fjorårets drift, til tross for lave priser og høyere omkostninger enn i 1958, viser den store betydning det har om vi kan øke produksjonen. Det er da også av denne grunn Hunsfos Fabrikkers ledelse går så sterkt inn for gjennomføring av helkontinuerlig drift. Dette vil nemlig styrke vår konkurransevne og dermed lettere muliggjøre de store investeringer som må til i tiden fremover for at Hunsfos skal forbli en sikker arbeidsplass.

H u n s f o s 15. mars 1960.

Fra venstre: Wilhelm Lie, Sigurd Neset, direktør Borgen, Ole Chr. Tharaldsen og Sigurd Jortveit.

Kongens fortjenestemedalje til fire på Hunsfos

På ny er fire ved Hunsfos hedret med H. M. Kongens fortjenestemedalje for å ha virket ved Hunsfos Fabrikker rundt om 50 år. Det gjelder Wilhelm Lie, Sigurd Gustavsen Neset, Sigurd Larsen Jortveit og Ole Christian Tharaldsen som alle ble overrakt medaljen ved en høytidelighet på Ernst Hotell i Kristiansand tirsdag 19. januar. Til stede var foruten «medaljørene» deres nærmeste familie, representanter for bedriftens ledelse og Arbeiderforeningen samt fylkesmann Lars Evensen som festet medaljene på de fires bryst.

Fylkesmannen understreket i sin tale hva det har å bety for en bedrift å ha en stabil og solid arbeidsstokk. Alle de fire dekorerte har nære slektninger i flere generasjoner ved Hunsfos. Han fant det derfor naturlig å tale om odelsrett for dem og deres slekt. Deres arbeid har vært forskjellig, men hver enkelts innsats har til enhver tid vært av stor betydning.

Direktør Borgen som først hadde ønsket velkommen, sluttet seg i en anerkjennende tale til fylkesmannens ord. Han lykkønsket på vegne av bedriften, og sa bl. a. at det er med stolthet man mottar melding om at folk ved Hunsfos Fabrikker tildeles Kongens fortjenestemedalje. Han takket dem for den lange og tro tjeneste, og for aldri sviktende vilje til å yte sitt beste. — Vi er stolt over å ha folk av deres støpning i vår tjeneste, uttalte han, og overrakte hver enkelt en bankbøk som et synlig bevis på bedriftens takknemlighet.

Talen etterfulgtes av et 3 x 3 hurra for de fire.

Og så litt om de fires data og vita:

OLE CHRISTIAN THARALDSEN

er født 3. februar 1886. Hans far, sliperimester Bent Tharaldsen, var blant de første 10 ved Hunsfos Fabrikker som fikk Kongens fortjenestemedalje i 1938.

Ole Chr. Tharaldsen begynte på Hunsfos første gang i 1902 og arbeidet ved fabrikken til 1906, da han fikk permisjon for å gå Horten tekniske skole. Etter eksamen i 1908 kom han tilbake til Hunsfos og var her til 1915, da han fikk ansettelse i firmaet Christiania Cementstøperi (H. Musculus) og var beskjeftiget med et større undervannsarbeide som firmaet hadde i Bergen. Han kom tilbake til Hunsfos i 1920 og arbeidet i forskjellige avdelinger til 1958, da han gikk av etter 50 års tjenestetid. Han har en sønn ved Hunsfos. Ole Chr. Tharaldsen fikk Norges Vel's medalje i 1947.

WILHELM LIE,

født 22/12 1892 er sønn av John Lie som arbeidet i Papirfabrikken fra 1887 til 1936 — 49 år — og var blant det første kull på Hunsfos som fikk Norges Vel's medalje i 1939.

Wilhelm Lie begynte ved bedriften i 1909, og har arbeidet her uavbrutt siden da. Han har hele tiden vært i papirfabrikken. I 1944 ble han skiftformann. Norges Vel's medalje 1947. Hans sønn Ludvig arbeider i verkstedet.

SIGURD GUSTAVSEN NESET

er født 3/7 1892. Han er sønn av Gustav Neset som arbeidet i renseriet og sliperiet på Hunsfos fra 1888 til 1923.

Sigurd Neset begynte på Hunsfos i 1910 og har i alle år arbeidet med tømmer og kubb i renseriet, på taubanen og i sliperiet.

Han har i flere perioder vært med i styret for Hunsfos Arbeiderforening. Hans sønn Gunnar arbeider som faren i sliperiet. Også Sigurd Neset fikk Norges Vel's medalje i 1947.

SIGURD LARSEN JORTVEIT

er født 15. oktober 1895 og begynte på Hunsfos sommeren 1910. Hans vesentligste arbeidstid har vært i Papirfabrikken — henimot 40 år i de forskjellige avdelinger — og si-

Forts. side 16.

HUNSFOSPOSTEN

Bedriftsorgan for
Hunfos Fabrikker

Redaktør: **Finn Hanssen**
(treffes i telefon 2 29 02, 2 99 80
app. 25 eller 2 99 82)

Redaksjonskomité:

Th. Halvorsen
T. Kittelsen
Georg Pettersen
Odd Arstad
Gunnar Strandberg

Utkommer fire ganger årlig

Trykt i
Fædrelandsvennen,
Kristiansand S.

Ettertrykk forbudt
uten spesiell tillatelse.

Redaksjonen avsluttet
fredag 1. april.

TAKK

Vi vil gjennom Hunsfosposten få lov å rette en hjertelig takk til Direksjonen for Hunsfos Fabrikker for den store oppmerksomhet som ble vist oss ved overrekkelsen av H. M. Kongens Fortjenstmedalje.

Sigurd Jortveit. Wilhelm Lie.
Chr. Tharaldsen. Sigurd Neset.

*

Arbeidere og pensjonister som tilhører Hunsfos Arbeiderforening vil få lov å rette en takk til bedriftsledelsen for julegaven.

Likeledes ønsker vi å sende en hjertelig takk for juletreffestene som også denne jul ble arrangert for våre barn.

For Hunsfos Arbeiderforening
Gunnar Strandberg.

Hunfos Fabrikkers Funksjonærforening stiftet

Hunfos Fabrikkers Funksjonærforening ble stiftet på et møte i fabrikkens festlokale fredag den 18. mars 1960.

Der var 72 funksjonærer til stede på møtet, som ble ledet av Martin Petersen.

På grunnlag av et forslag fra en komité bestående av Ingeborg Haraldstad, Johan Friberg, Kaare Aabel og Martin Petersen, ble foreningens formåls- og lovparagrafer vedtatt.

Som styre ble valgt:

A. Meyer Knudsen, form., Arne Ryen Holmsen, varaform., Kåre Nordhagen, Ellen Olsen, Martha Ulltveit.

Styret velger seg imellom kasserer og sekretær.

Suppleanter: Haakon Tranberg, Henry Jensen, Helge Nordhagen, Marie Halvorsen, Ingeborg Haraldstad.

Til arrangementskomité ble disse valgt:

Arthur Coldal, form., Elsa Nilsen, Odd Arstad, Johan Friberg.

Suppleanter: Sylvi Wetrhus og Reidar Helland.

Revisorer: Otto Hagman og Peter Lochner Schøpp.

Valgkomité: Henry Jensen, Tønnes Brufjeld og Ella Weum.

Takk for all oppmerksomhet til min 60-årsdag.

Henry Jensen.

*

Takk for oppmerksomheten til min 65 års dag.

Albert Lie.

*

Gjennom Hunsfosposten vil jeg rette en takk til alle, spesielt til Hunsfos Fabrikker, for oppmerksomheten til 60 års dagen.

Sigurd Pedersen.

Fra Martin Enersen med familie har vi mottatt en forsinket hilsen som var beregnet til Hunsfospostens julenummer. — Han sender her sin hilsen til alle som har tilknytning til bedriften.

Forslagsvirksomheten

Komitéen for bedømmelse av innkomne forslag har den 17. mars gjennomgått de forslag som er kommet inn.

Følgende arbeidere er premiært:

Arb.nr. 364. Olav Jortveit.

Avstengningsventiler for kondensatledninger fra papirmaskinene. Forandring av tilførselsledninger for vann til limkokeri.

Arb.nr. 564.

Forslag om å øke volumet på snittkummen 3. etasje PM 6.

Arb.nr. 435.

Forslag til forbedring av pakke-maskiner PM 1 og 2, samt 3 og 4.

Arb.nr. 360.

Anskaffelse av et stativ med regulerbar stålholder for dreining av valser.

Komitéen tør be om at forslagene påføres innsenderens navn og nummer.

Hunfos, 17. mars 1960.

Rolv Lindseth.

„HUNSFOSPOSTEN“ FOR 10 ÅR SIDEN

Ulykkesforsikring.

Vi har den glede å kunne meddele at alle som i dag er ansatt ved Hunsfos Fabrikker er ulykkesforsikret, foreløbig for et tidsrom av 5 år.

Forsikringen gjelder også for ulykker som måtte inntruffe utenfor fabrikkens, dog ikke under konkurranser, eller ved flyulykker.

Ved ulykker som fører til hel invaliditet eller med døden som følge, er summen satt til kroner 10,000. Vi har grunn til å være takknemlig for dette enestående tiltak, og retter i første rekke vår takk til direktør Knobel og ber ham bringe den videre til styret.

Bruk ikke heisen

ved hollenderiene som personheis. Husk at vi som bruker heisen daglig, må springe opp og ned de tunge trappene for å hente den.

Fra dem som er
avhengig av heisen.

ODD HIDRESKOG VANT TIPPEKONKURRANSEN

Var bare 8.122 kg fra det riktige tallet på årsproduksjonen

Tippekonsurransen om årsproduksjonen 1959 samlet gledelig stor deltakelse. I innspurten strømmet tippesedlene så villig inn at det nesten ikke var plass til flere i Hunsfospostens brevkasse i vekten. Det tok sin tid å gjennomgå alle kupongene. Og det viste seg at ganske mange var nokså nær det riktige tallet. Men ingen klarte å tippe helt riktig. Nærmest kom 20-åringen Odd Hidreskog som egentlig er fra Kvinesdal og som begynte ved Hunsfos for et par år siden. Han er nå wiregutt ved PM 3.

Han tippet at årsproduksjonen ville bli 48,836,000 kg, og han var følgelig bare 8,122 kg fra, da produksjonsavdelingen har oppgitt det nøyaktige tall ved årsskiftet til 48,844,122 kg. Avvikelsen var svært liten, så Hidreskog viste at han er litt av en skarptipper.

Nr. 2 ble Arnfinn Hagen som tippet på 48,852,300 kg, altså 8,178 kg fra det riktige tall, mens Tellef Langevoll som nr. 3 hadde ført på kupongen 48,852,500 kg, og Reinhardt Bjorå 48,831,519 kg.

Hovedtyngden av tipsene lå for øvrig på 48,000 tonn-tallet, men bunken med 49,000 tonn-tippere var også stor. Største avvikelse oppover

var 51,400 tonn, mens laveste tall lød på 39,025 tonn.

Vi spør Hidreskog om han vanligvis har slik flaks i tipping?

— Hvis det siktes til vanlig tipping, så er det bare lite jeg forsøker meg der. Det er riktignok blitt gevinster et par ganger, men bare småbeløp, så jeg kan nok ikke på noen måte regnes som noen tippe-ekspert. Dette var bare flaks.

— Skrev du tallet på slump eller?

— Nærmest det. Det var Bernhard Olsen som kom rundt med noen lapper. Jeg fylte ut en etter å ha tittet litt på tallene for månedsproduksjonen gjennom året. Jeg la disse tallene sammen, men hadde ikke noen egentlig peiling på at det endelige resultat måtte bli så nær det tallet jeg førte opp, sier Odd, som synes det er greit å arbeide på Hunsfos, men som nå skal avtjene militærtjenesten.

Nr. 1 i tippekonsurransen, Odd Hidreskog.

Finn Fredriksen som ble overlegen vinner av årets Hunsfosmesterskap i hopp.

Hunsfosmesterskapet i hopp

Hunsfos B.I.L. arrangerte hopprenn i «Kommeren» lørdag 5/3. — Finn Fredriksen hadde lengste hopp på 21.5 m — han fikk også beste stilkarakter 2 ganger 17 i beste hopp.

Dommere var Finn Lund og Reidar Omdal. — Rennet var meget vellykket og det var stort publikumsinntrykk i bakken.

Resultatene ble:

Klasse 18—25 år:

- 1) Øystein Larsen 124.6 poeng, 2) T. Askekjør 120.1, 3) T. Fjeld 119.4, 4) B. Bakken 113.7.

Klasse 25—35 år:

- 1) Gerhard Lundevoild 142.1, 2) E. Omdal 139.3, 3) G. Gundersen 122.3, 4) H. Larsen 120.6, 5) T. Askekjør 118.8, 6) B. Omdal 116.4, 7) R. Heistad 113.8 (fall), 8) A. Sundstøl 85.3 (fall).

Klasse 35—42 år:

- 1) Finn Fredriksen 146, 2) Karl Andersen 116.8.

Klasse over 50 år:

- 1) Sigurd Jortveit 98.1.

Avdelingsmesterskapet i hopp

Avdelingsmesterskapet i hopp for Hunsfos ble avviklet samtidig med bedrifts-KM i «Kommeren» lørdag 19. mars.

- 1) og Avd.mester, Maskin 3—4, ved Elias Omdal 137,0, Kjell Gundersen 128,0, Tore Fjeld 125,0.
- 2) Maskin 5—6, ved: Audun Ormsammer 142,8, Henry Larsen 130,0, Bjarne Omdal 111,6.
- 3) Maskin 1—2, ved: Sigvart Bakken 134,9, Tom Honnemyr 126,8, Einar Grundetjern 118,1.
- 4) Verkstedet, ved: Sigurd Hagen 116,9, Bjørn Bakken 115,7, Knut Askedal 98,6.

Avdelingsmesterskapet i skistafett

Avdelingsmesterskapet i ski-stafett ble holdt torsdag 25/2. — Resultater:

1. Verkstedet	1.23.37
Martin Hauger, Gunnar Grundetjern, Ø. Lie	
2. Maskin 3—4	1.24.37
Elias Omdal, Karl Andersen A. Omundstad	
3. Gården	1.28.33
Gerh. Lundevoild, Alf Karlsen, I. Skjeie	
4. El. Verksted	1.30.33
Arne Friberg, Alf Hodnemyr, Bjørn Bakken	

Besøk på Hunsfos-kontoret på bryggen

For snart et år siden opprettet Hunsfos Fabrikker eget spedisjonskontor på Smits kai i Kristiansand. Dette kontoret har til oppgave å utføre de gjøremål som firmaet F. Reinhardt & Co. tidligere ordnet for Hunsfos. Bedriften fant det mest hensiktsmessig å ha eget kontor i byen. Så ble et slikt innredet og Jacob B. Danielsen ble satt til å bestyre det. Han assisteres av Jan Mollestad.

Danielsen hadde tidligere å gjøre med all forsendelse av papir fra Hunsfos til Kristiansand, så hans nåværende jobb er rett og slett neste ledd i kjeden.

Han har vært ansatt i ekspedisjonen på Hunsfos siden 1937 og kjenner således dette arbeidet ut og inn. Ekspedisjonskontoret i Kristiansand står i intim kontakt med ekspedisjonsavdelingen på Hunsfos. Det skal sørge for innlasting og forsendelse, samt lossing, mottaking og videreforsendelse til fabrikkene av alle inngående varer. Kontoret har å sørge for at lager, utstyr og mannskapene på bryggen blir mest mulig effektivt utnyttet. Det skal utferdiges konossementer og andre skipningsdokumenter forbindelse med forsendelsene, og distribuere dem. Den mest mulig rasjonelle utnyttelse av lagerkapasiteten skal tilstrebes, og kontoret skal legge arbeidet slik an at man i størst mulig utstrekning sparer kjøring på bryggen i forbindelse med innlasting. Ansvar for innlastingen av papir o. a. påhviler kontoret i Kristiansand. Kontoret skal gjennom lagerformannen sørge for at lagerfolkene arbeider så rasjonelt som mulig. Når det gjelder inngående varer, skal spedisjonskontoret i Kristiansand samarbeide med innkjøpskontoret for til enhver tid å besørge lossing, klarering og videreforsendelse til Hunsfos.

— Det er som en ser, mye å passe på og gjøre her, sier Danielsen som leder Kristiansandskontoret. — Men det er samtidig en interessant oppgave, slik som alt som har å gjøre med shipping, er.

*

Hunsfos Fabrikker har tre lagerplasser i Kristiansand. Den som har med disse å gjøre er Borge Forts. side 12.

Fra kontoret på Smits kai. Arne Johan Andersen (til h.) som vikarierte mens Jacob B. Danielsen var syk, og Jan Mollestad.

TIPPELANGRENNET

Det var forholdsvis god deltagelse i årets første bedriftsmesterskap på ski 13/2, som var lagt opp som tippelangrenn. — Det ble Kåre Rødal som ble kåret som den første mester i det han kom i mål med avvikelse på kun 1 sekund fra den opprinnelig tippede tid.

Løypa var godt lagt opp av skiveteranen på Hunsfos — Bernhard Olsen. Den var ca. 5 km lang og gikk som vanlig inn i terrenget rundt Nordmarka. Det var godt føre.

Kåre Rødal

Resultater:	Tippet tid:	Anv. tid:
1. K. Rødal	30.00	30.01
2. A. Friberg	27.00	26.55
3. K. Andersen	27.00	26.52
4. A. Karlsen	27.00	26.50
5. G. Lundevold	26.30	26.56
6. Ø. Larsen	26.00	26.47
7. G. Grundetjern	28.00	26.53
8. B. Olsen	41.20	43.08
9. A. Renstrøm	36.00	39.47
10. H. Larsen	40.00	36.00
11. A. Gundersen	30.00	34.10
12. E. Bakken	30.00	34.30
13. K. Tharaldsen	37.15	41.11
14. A. Beurling	29.00	34.03
15. A. Hodnemyr	32.00	37.43
16. H. Voreland	35.00	40.53
16. B. Grundetjern	35.00	40.53
18. R. Lindseth	61.00	67.04
19. Fru Lindseth	59.00	67.04
20. H. Nordhagen	32.34	40.10
21. T. Kittelsen	45.00	56.03

Salve Aas ny formann i Arbeiderforeningen

Hunfos Arbeiderforening holdt årsmøte i Velferden 14/2 1960. Det var godt fremmøte. Av viktige saker utenom valgene, var bl. a. godkjenning av beretning, protokoll samt regnskapene for foreningen og Hunfosheimen. Ellers var det som vanlig mange forespørslar fra forskjellige organisasjoner om salg av lodder. Når det gjelder Hunfosheimen, må det nevnes at fra vår forening ble det bevilget kr. 500.00 som hadde den vedhengende klausul foreslått av Gustav Andersen selv, at det skulle kjøpes 4000 ørretynge for en del av denne bevilgning. Ellers var det også kommet inn en del forslag fra forskjellige av medlemmene. Vi nevner her ett som ble godkjent: Leietakstene på Hunfosheimen ble forhøyet til: 4 mannsrom kr. 4.00, 2 mannsrom kr. 3.00 i weekends. I vanlige ukedager og ferie 4 manns kr. 3.00 og 2 mannsrom kr. 2.00.

Valgene: Formannen Gunnar Strandberg nektet gjenvalg, og valgkomitéen foreslo Salve Aas som ble valgt.

Sekretæren, Karl Olsen, nektet gjenvalg og som ny ble Erling Kirkebo valgt.

Styret består nå av: Salve Aas, formann. Gustav Kile, nestformann. Trygve Larsen, kasserer. Erling Kirkebo, sekretær, samt styre-

medlemmer: Reidun Madsen, Gunnar Strandberg, Robert Sakariassen ny, Sven Ålefjær, Arnold Beurling og Gunnar Neset.

Varamenn til styret: Kjetil Nordbø ny, Olav Omdal, Lillian Falander ny.

Hunfosheimens styre: Gustav Andersen, Sigurd Ingebretsen ny, Ole Grundetjern, Trygve Holtet. Varamann: Sverre Gundersen.

Dugnadskomiteé: Håkon Ermsjø ny, Gudmund Jortveit, Kåre Gaustad.

Folkets hus styre: Alfred Risdal, Ingeman Lund, Georg Nygård.

1. Mai komité: Arnfinn Johansen, Sverre Thorsen, Erling Kirkebo.

Fanebærere: Torbjørn Jeppestøl, Reinhart Bjorå, Arne Larsen.

Revisorer: Magnus Bakken, Gudmund Jortveit.

Kommisjonær: Anders Egeland.

Representanter til dagbl. Sørlandet: Salve Aas, Jonny Hagen, Jan Nilsen.

Studienemnd: Jan Nilsen, Arne Larsen, Magne Vigsnes.

Underkasserere: Øystein Lie, Gudmund Neset, Reidun Madsen, Mar-don Paulsen, Bjarne Iversen, Torbjørn Jeppestøl, Torgeir Kristiansen, Øystein Larsen, Ansgar Andersen, Georg Gundersen, Harald Hagen, Kasper Kristiansen, Tellef Langevold, Jonny Halvorsen, Auen Ravn-

ås, Nils Voreland, Peder Bergkvist, Jakob Rynning, Finn Lund og Gudmund Neset.

Statistikkførere: Gustav Arstad, Knut Lian, Jens Klepp, Reidun Madsen, Ludvig Holtet, Roy Reigem og Bernhard Neset.

Produksjonsutvalget: Arnold Beurling PM 3—4, Einar Gundersen PM 1—2, Georg Viksnes PM 5—6, Josef Skarpeid, Cell., Otto Heiseldal, Verkstedet, Edvin Bakken, Rensieriet, Alf Berntsen, Salen.

Verneombudsmann for ½ år i PM 1—2: Einar Ellefsen.

Valgkomité: Sigurd Hagen, formann, Håkon Ermsjø, Unni Pedersen, Gunnar Jortveit og Finn Hagen.

Norsk Folkehjelp: Anders Egeland. Varamann: Arne Larsen.

Så kommer vi til Avdelingsutvalgene som for ettertiden er første kontaktkilde i foreningsspørsmål på medlemmenes arbeidsplasser:

PM 1—2:

Skift 1. Bjørn Nyland.

Varam.: Asbjørn Drøpping.

Skift 2. Rolf Olsen.

Varam.: Kåre Gaustad.

Skift 3. Ludvig Andersen.

Varam.: Einar Gundersen.

PM 3—4:

Skift 1. Karl Andersen.

Skift 2. Arnt Back.

Skift 3. Einar Jortveit.

Skift 4. Villy Mathisen.

PM 5—6:

Skift 1. Sverre Thorsen.

Skift 2. Anders Holmane.

Varam.: Ingeman Lund.

Skift 3. Magnus Karlsen.

Varam.: Finn Hagen.

Cell.:

Skift 1. Josef Skarpeid.

Skift 2. Alfinn Tønnesen.

Skift 3. Ingulf Reinhardsen.

Fyrhus: Harald Iversen.

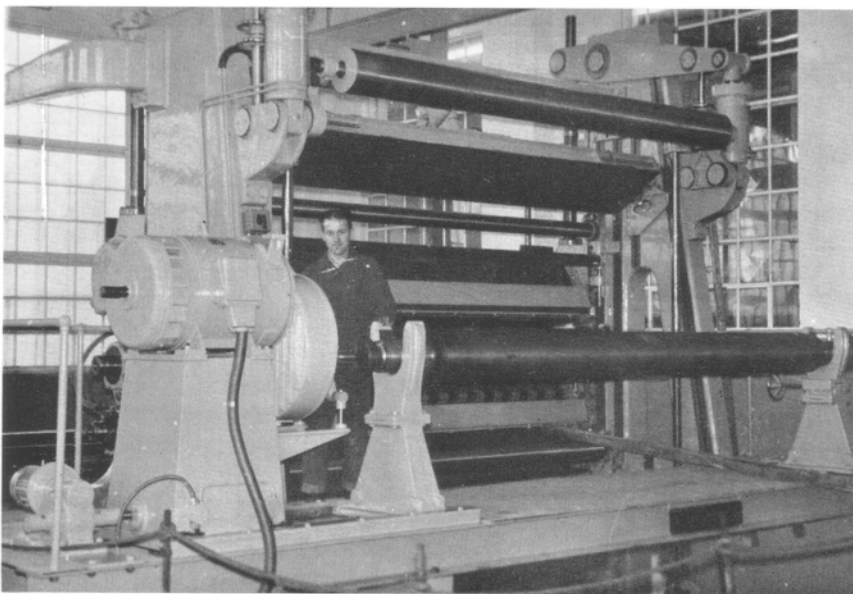
Rensieriet: Mikael Tønnesen.

Sliperiet: Olav Hovdenak.

Taub.: Edgar Lian.

Tomta: Ivar Olsen, Olav Verås, Alf Karlsen.

Forts. side 15.

Den nye kalenderen ferdig montert. Mannen på bildet er Karl Rauscher fra maskinfabrikken Brüderhaus Reutlingen, Würtemberg, som har levert kalenderen. Han var med på hele monteringen.

Lastebilsjåfør Verta Green i Tennessee, USA, må tross alt være mangelig anlagt. Da han for en tid siden ble arrestert på bryllupsreise med sin sjette kone uten å være skilt fra de første fem, sa han:

— Jeg liker godt brylluper og bryllupsreiser, men alt det rennet og ståket i forbindelse med skilsmisser kan jeg ikke fordra.

75 år.

Pensjonist Karl Gundersen fylte 75 år 1. april. Han gikk av på pensjon 7. juli 1956 etter 32 års tjeneste ved Hunsfos Fabrikker. Gundersen begynte som maller og snekker og var kortere perioder ved Evje Nikkelverk. Han har vært ved Hunsfos i flere perioder og arbeidet først på anlegget og siden ved rullestolen i papirfabrikken. Siden gikk han over til Vigeland Brug, men kom tilbake til Hunsfos 11. februar 1919. Her var han da de 10 første årene i fyrhuset, men gikk så over i papirfabrikken. Etter krigen var han knyttet til hollenderiet.

65 år.

Oskar Jakobsen fylte 65 år 25/3. Han begynte ved Hunsfos første gang 23/3 1922, og var de første årene wiregutt og maskingutt. Siden kom han over i sliperiet der han fremdeles er. En tid arbeidet han i Hunsfos' skog, inntil denne ble solgt før krigen. Oskar Jakobsen er friluftsmann på sin hals. Hans store hobby er jakt og fiske. Senest i fjor høst var han på jakt i Setesdalsheiene og fikk over 30 ryper. Han fikk Norges Vel's medalje i 1957.

60 år.

Olav Gundersen runder 60-års-milepelen 30. april. Han ble ansatt på Hunsfos 23. april 1918 og har vært i fyrhuset meste-parten av denne tiden, bortsett fra et år da han arbeidet på den gamle hollendersalen. I 1952 ble han dekorert med Norges Vel's medalje. En tid måtte han holde seg hjemme noen måneder av året på grunn av sykdom, men nå er han bra igjen og i fullt arbeid, en jobb han liker seg godt i. Gundersen er religiøst interessert og har i 30 års tid vært lærer i søndagsskolen. Ellers drar han gjerne på heia om sommeren med fluestang etter ørreten.

*

50 ÅR

Gustav Bakken i renseriet, fylles 50 år 21. april. Han begynte første gang ved Hunsfos 26/6 1925, sluttet 27/9 1941 og kom tilbake 6/9 1948.

*

Ole Holum på taubanen i Alefjær, blir 50 år 4. juni. Han ble ansatt ved Hunsfos 15/4 1929.

*

Sigurd H. Honnemyr, kalenderfører ved PM 1—2, fyller 50 år 10. april. Han begynte ved Hunsfos Fabrikker 15/5 1925 og fikk Norges Vel's medalje i 1957.

*

Jens Klepp, rullepakker, blir 50 år 11. april. Han ble ansatt ved Hunsfos 14/9 1927 og fikk Norges Vel's medalje i 1957.

*

Tarkjel Neset, PM 3—4, runder 50 års milepelen 20. april. Han begynte ved Hunsfos 23/5 1957.

65 år.

Martin Rosseland kan feire sin 65-årsdag 25. april. Han er f. i Birkenes og bor på Rosseland, hvor han har hus. Før krigen var han i Amerika i lengre tid. Han begynte ved Hunsfos 31. juli 1950 og arbeider på taubanen i Alefjær.

*

65 år.

Ferdinand Isaksen blir 65 år 11. april. Han er nå maskinfører ved PM 2 og ble ansatt ved bedriften 23. juni 1921. I 1952 fikk han Norges Vel's medalje for lang og tro tjeneste. Før han begynte ved Hunsfos, var Isaksen en tid til sjøs og seilte mest på Vest-Indien og Statene. Men etter at han giftet seg sluttet han sjøen. Før drev han mye jakt og fiske, men nå innskrenker det seg til litt fiske i Alefjær.

*

60 år.

Jakob Tønnessen fyller 60 år 15. juni. — Han kom til Hunsfos 3. nov. 1919 og arbeider nå i verkstedet som reparatør.

Men han har også vært i kokeriet og i sliperiet en tid. Tønnessen er glad i dyr. En 10 års tid leide han en gård i Hægeland. Han har drevet griseavl, men nå er han gått over til hønseavl. Han ble tildelt Norges Vel's medalje i 1952.

2
Kvill

— Å gid, har De vært på jakt med Deres mann, fru Skog? — Traff De noe?

Fra 1. januar i år er disse forfremmet til formenn i råstoff-fabrikken: Olav Lian, Olav Lundevold og Bjarne Friberg. Sammen med W. Sagen fungerer de som skiftformenn for disse avdelingene.

En titt inn i „Gods own Country”:

Spredte inntrykk fra en snartripp til Amerika

Trygve Tønnessen avslutter her sin artikkel om reisen til U. S. A.:

Tirsdag den 12. mai startet vi i den veltrimmede Pontiac'en med det verdenskjente vintersportssted Aspen, som vårt første mål. Vi måtte ta en lang omvei på grunn av at den vanlige veien over Independence Pass var sperret av sne. Jeg for min part syntes bare det var fint, for derved fikk vi se mer av de praktfulle vinterlandskaper langs Rocky Mountains snedekte fjellkjeder. Det høyeste punkt vi passerte på denne strekningen var Tennessee Pass på 3500 m, mens Independence Pass er ca. 4000 m. Peaks Pike ved Colorado Springs er 4700 m, mens den høyeste fjelltopp i Colorado State, Mount Elbert, har en høyde på 4800 m. Til sammenligning kan nevnes at Norges og Nord-Europas høyeste fjelltopp, Galdhøpiggen, er bare 2469 m. Det høyeste fjell i Amerika er Mount Mc Kinley i Alaska som ikke er snauere enn 6240 m. Ganske imponerende, ikke sant? De kjente Rocky Mountains strekker seg helt fra Alaska til Mexico — en distanse på ca. 5000 kilometer.

HVA VI ELLERS SÅ

underveis til Aspen, får jeg nok hoppe over. Kanskje bør kort nevnes minebyen Leadville fordi en spesiell historie derfra ga inspirasjon til en opera: «The Ballad of Baby Doe». Eieren av den store sølvgruve, Horace A. W. Tabor, tjente nemlig en millionformue på de rike sølvforekomster. Han og hans vakre hustru, Elizabeth Mc.

Court, (Baby Doe) bodde i hovedstaden Denver, der de utfoldet en luksuriøs tilværelse. Til å føre det store hus brukte ekteparet 10,000 dollar pr. uke, hvilket gir den nette sum av 70,000 kr. Etter våre dagers kurs vil det si et års-forbruk på 3,640,000.00 norske kroner. Det høres sinnsvakt ut, men det sto offentliggjort i en fersk magasin-artikkel mens jeg var der.

Men historien har som kjent mange eksempler på at slik lettsindig ødselhet straffer seg. Også i dette tilfelle endte herligheten i tragedie. Under et krakk stoppet plutselig den amerikanske stat alt kjøp av sølv. Millionene forsvant og

REISEBREV III

av Trygve Tønnessen

mannen døde, men på sitt dødsleie tok han det løfte av sin hustru at hun ikke skulle forlate sølvminene. Hun forble tro mot sitt løfte, og levde sine siste år i stor fattigdom i Leadville. Den før så feterte Baby Doe ble i 1935 funnet død i sin usle gruvehytte — frosset ihjel.

DE ALLER FLESTE

av oss har vel i en eller annen forbindelse hørt tale om de berømte Grand Canyon i Arizona. Men jeg var i grunnen ikke klar over hva vidunderligheten egentlig besto i. Jeg fikk imidlertid en viss peiling på dette da vi kjørte gjennom Glenwood Canyon i Colorado. Det er nemlig det samme fenomen i mindre format.

Det er en såkalt erosjonsdal med høye, delvis loddrette fjell på begge sider. I en uendelig fjern fortid har disse fjell liksom lagvis vokset opp av havet. Så har senere bølger, isbreer og elver formet dalen. Det eiendommelige er at de forskjellige lag varierer i farge og formasjoner. De tildels sterke kulører, skaper en egenartet skjønnhet. Veien går helt nede i dalbunnen ved siden av Colorado River.

Glenwood Springs er en meget vakker liten by. Den er viden kjent for sine varme mineralske kilder som påstås å være helsebringende. Hovedveien går like forbi et gammelt hotell med to store svømmebassenger hvor vannet kommer fra slike varme kilder.

ETTER OMKRING 7 TIMERS KJØRING

er vi i Aspen. En liten by på vel 1000 innbyggere. I gamle dager en driftig grubeby med Opera House og 25 saloons. I dag et verdensberømt vintersportssted. Vi nordmenn husker den på grunn av Stein Eriksen, Guttorm Berge & Co.s innsats under verdensmesterskapet i slalåm og utforrenn for noen år siden. Og ganske nylig kom den atter i rampelyset ved dagspressens omtale av Stein Eriksens skiskole der.

For mitt vedkommende har denne lille by hatt sin spesielle interesse, fordi min søster og svoger var bosatt der i 8 år. De drev konditori med en liten restaurant. På grunn av min svogers vidunderlige kaker og min søsters enestående gjestevennlighet, ble denne kafé et ettertraktet samlingssted. Under det nevnte verdensmesterskap ble det derfor gjenstand for meget hederlig omtale også i norske aviser og magasiner.

Det var morsomt å se de mange fotografier med dedikasjoner de hadde mottatt i Aspen fra kjente personligheter, blant annet Albert Schweitzer, professor Halvdan Koht, operasanger Lauritz Melchior og frue, filmskuespilleren Gary Cooper og frue, Stein Eriksen og 20 norske flygere.

ASPEN er en høyst kosmopolitisk by, der kunstnere, forretningsmenn og idrettsstjerner fra forskjel-

Union Square — en grønn oase i storbyen San Francisco.

Golden Gate Bridge — verdens største hengebro.

lige kanter av verden, søker avkobling. Jeg hadde den glede å være sammen med flere interessante personer, men det kan jeg ikke komme nærmere inn på her.

DER DRIVES 3 SKISKOLER

i Aspen. Sesongen var nettopp slutt da vi var der. Men vi var rundt og tok en titt på dem alle tre. Stein Eriksens har 2 skilifts (skiheiser), han har 8 norske ski-instruktører. Dessuten driver han restaurant og sportsforretning. Der var også en liten skøytebane. Stein er gift med en rik amerikansk dame, og de bodde i et vakkert nytt hus. Stein var nettopp da bortreist til Chile.

Like i nærheten driver også den kjente sveitsiske skiløper, Friedl Pfeiffer, en mindre skiskole.

Men den største av dem eies av et amerikansk konsortium. Så vidt jeg husker var der hele 5 skilifts, hvorav den ene er verdens lengste. Til dens endestasjon tar det hele 45 minutter med heisen. Midtveis er det en restaurant som bærer navnet «Sundeck». Utfør igjen kan de dyktigste racere greie turen på 10 min., fortalte en av instruktørene meg. Snakk om svimlende fart?

MENS VI VAR I ASPEN

fikk vi anledning til å overvære en oppvisning av to danske gymnastikktropper, 12 damer og 12 herrer, som i løpet av 11 måneder hadde holdt en lang rekke oppvisninger i U.S.A. — til og med i TV (televisjon). Det var en opplevelse som frydet mitt gamle turner-hjerte. De var fantastisk flinke. Min svoger,

som er københavner, var med full grunn stolt av sine landsmenns flotte prestasjoner. Vi ble invitert på tur til en sportshytte sammen med dem neste dag, men vi måtte dessverre avslå med takk.

Jeg kunne nok ha lyst til å fortelle mer fra det hyggelige opphold i Aspen. F. eks. om det gamle hotell «Jerome» med sine mange minner fra gruvetidens storhetstid. Nå var det mest pensjonater og moteller. Blant andre drev filmskuespillerinnen Hedy Lamarr to moteller.

MEN VI MÅ VIDERE.

Etter to minnerike dager, startet vi tidlig neste morgen. Det ble en drøy tur på 12 timer. Natur og landskaper skiftet stadig. Storslagen natur, idyller og veldige prerier i det uendelige. Små rancher med veldige flokker av kveg og sauer — tusenvis av sauer, passet av vaskeekte cowboys, som vi har lært å kjenne som mestere på hesteryggen.

Den største by vi passerte var Grand Junction — en vakker by

med parker og veldige frukthager. Vårt første møte med Staten Utah, var en veritabel sandørken. Kjedeformig? Javel — det ble nok noe ensformig i lengden. Men alt hadde jo nyhetens interesse for meg. Det ble langt mellom oasisene. Men vi koset oss i bilen med deilige medbrakte forfriskninger.

I BYEN SPANISH FORK

— en liten, men koselig plett — strakte vi beina og foretok supplerende innkjøp. Og så bar det videre igjen mot nye preriers uendelighet. Denne strekning i Utah, var ille, men Nevada var verre. — Vi møtte noen biler og semi-trailere fra tid til annen. Men den utrette-lige Pontiac'en slukte mil etter mil med 100 til 130 km praktisk talt uten å møte liv — bortsett fra noen harer, fugl og en sjelden gang et lite rensdyr. Ellers var det sand og yrsmå buskvekster — på de store sletter og i høydedragene. — Jeg måtte beundre min svogers tålmodighet ved rattet. Riktignok avløste min søster en gang i blant, men han ville helst kjøre selv. Jeg tenkte: for noen prektige mennesker som gjør dette for min skyld. De hadde nemlig gjort turen to ganger tidligere. Jeg tenkte videre: for et land — alle grenseløse kontrasters land.

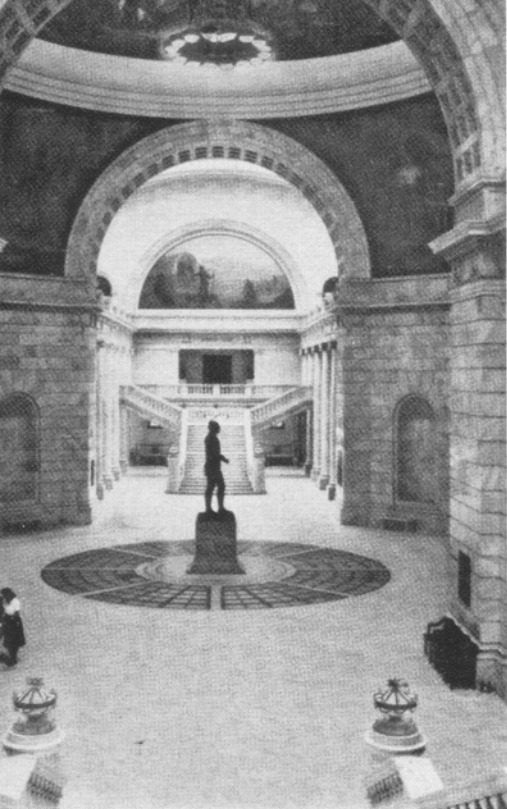
MEN JEG VAR GLAD TIL

da den skiftende natur bar bud om kulturens forskjellige vegetasjon — etter de endeløse strekninger med snorrette veier. Vårt første mål var en liten by som hette Ely. Og så — endelig skimtet vi lysenes strålebunter på det mørke himmelhvelv

Forts. neste side.

Fru Harolds spilleklubb i Reno.

Interiør fra Utah State Capitol.

i det fjerne. Klokken 20.30 var vi lykkelig innkvartert i et komfortabelt hotell i ELY. Og etter et herlig måltid krøp vi kort etter til køys i verdens mest kjærkomne senger.

Da vi startet neste morgen var livsgleden atter på topp. Det var sol og sommer med stadig vekslende inntrykk av særpreget natur. Pontiac'en sluker mil etter mil på den flotte highway. Og allerede ved middagsleitet ankom vi til Reno — «The biggest little city in the world» — alle gamblers Eldorado — eller «skilsmisenes hovedstad», som den også kalles. For her — og i Las Vegas litt lenger sør i Nevada — kan man kvitte seg med «sin bedre halvdel» på no time — i lovlige former altså.

RENO HAR BARE

ca. 38,000 innbyggere. Nevada kan rose seg av å ha Amerikas minste hovedstad, Carson City, som teller bare ca. 5000 innbyggere. Men Reno er ganske riktig «big» på sin spesielle måte. Den har brede gater, store og elegante byggverk, universitet, sykehus, skoler, hoteller og det berømte (eller beryktede) Court House (justisbygningen), der skilsmisene foregår. Forresten er det helt galt å tro at det vesentlig er

ekteskapsstrid som avgjøres her. — Ifølge statistikken av 1952 ble det nemlig inngått 20,453 ekteskap, — mens det ble innvilget 4468 skilsmisser.

Ellers er nok hotellene mest imponerende med Mapes Hotel og Riverside Hotel som de to største. Mapes Hotel på 12 etasjer er Renos høyeste bygning.

Men det som vel egentlig menes med «The biggest little city in the world» er nok den veldige invasjon av turister og lykkejegere. Nevada er nemlig den eneste stat i USA hvor offentlig hazardspill er tillatt. Derfor er der casinoer og spilleklubber så å si i annet hvert hus. Staten tar inn kjempesummer i avgift fra disse. Det er fortalt meg at dette var nødvendig for å kunne balansere budsjettet, men så er heller ikke de vanlige skatter særlig avskrekkende.

OGSÅ DENNE ATTRAKSJON

måtte vi selvsagt ta med oss. Ikke minst fordi min svoger en gang tidligere hadde hatt et kjempeslag på Harolds Club, som er verdens største spilleklubb. Det er et svært bygg på 7 etasjer, som foruten allverdens forskjellige slags former for hazardspill, også har en flott restaurant, kino og kabaret. Nei, det var vel litt av et show å se det hektiske liv og virvar som her utfoldet seg. De hundrevis av såkalte «Slots»-maskiner laget et lurve leven, der sølvdollarne ble puttet inn på løpende bånd — og for dem som var heldig — kom de av og til ut igjen i haugevis. Jeg var litt engstelig for å gi meg i kast med

dette ukjente fenomen. Men min søster og svoger insisterte på at jeg skulle prøve lykken, og ga meg 5 dollar hver. Jeg var ganske heldig til å begynne med. Fikk sogar en såkalt «Jack-Pot» eller «fullt hus», men da jeg sluttet var jeg like fattig som før. Og det var nok tilfelle med de aller fleste.

DISSE KLUBBER

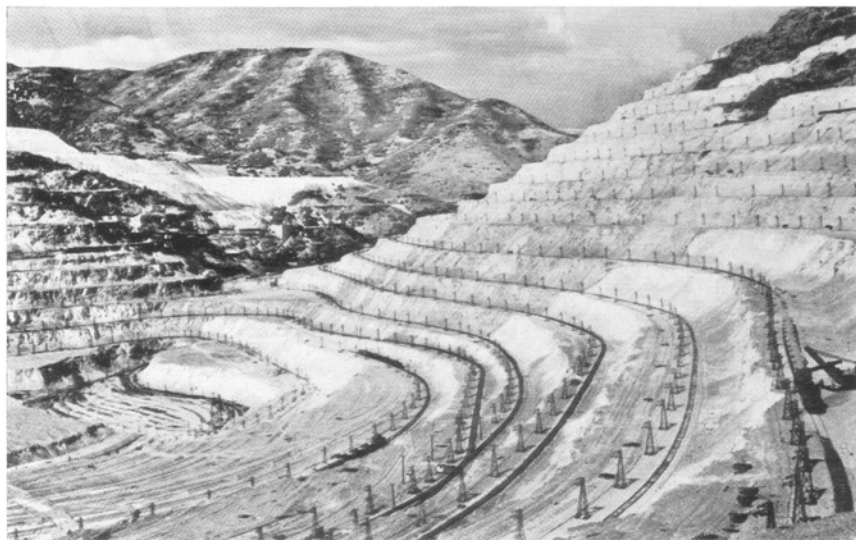
har åpent døgnet rundt. Rekorden av besøkende i Harolds Club på ett døgn var 19,138 gjester. Og når man tar i betraktning de lange rekker av lignende klubber, med uavbrutt inntrykk av gamblere, så er det ikke underlig at Reno populært går under navnet av The biggest little city in the world.

Men byen og ikke minst omegnen byr på en rekke andre turistattraksjoner. Nydelige parker, golfbaner, tennisbaner, hesteveddeløp. Og flotte ørreter kan man fiske midt i byen i elven Truckee River. Der er også store svømmebassenger med oppvarmet vann fra mineralske kilder. Om vinteren står også skisporten høyt i kurs i et vidunderlig terreng.

Men Reno driver ikke bare mer eller mindre lettsindige beskjeftigelser. Der er således hele 27 kirker — til dels ærverdige og vakre monumentalbygg. Og der er 14 skoler, hvorav mange er store og hypermoderne.

VI OVERNATTET

på «El Rancho» — det største hotell jeg så på hele turen. Det hadde et herlig utendørs svømmebasseng.

Bingham kobbergruver like ved Salt Lake City er de største i verden.

**Skiheis i Reno —
en av de nyeste
på vestkysten av
Amerika.**

Nevnes bør også Lake Tahoe — den veldige innsjø som på den ene side grenser til Nevada og på den annen side til California. Den er berømt for sine mange attraksjoner på campinglivets område.

Men vi haster videre. Nesten før vi vet ordet av det suser vi over grensen til California — dette forjettende drømmeland ved Stillehavets vover. California — Bare navnet har for meg alltid hatt en liflig og sødmefylt klang. Palmer og bananer — appelsiner og ferskener — Los Angeles og Hollywood — Honolulu — Sydhavets sang — smektende ukulele-toner og skjønnkvinner. Med andre ord: fantasiens besnærende vingeflukt mot romantikkens eventyrglans. Palmesus og bølgeskulp mot fjerne strænders idylliske paradiser. Menneskets evige lengsel mot skjønnhet og frihet — bort fra hverdagens grå

Løgn og forbannet dikt — sier livets realister. Hva vet jeg? Du behøver ikke misunne meg. For jeg opplevet ikke noe av all denne høyt besungne romantikken. Simpelt fordi jeg ikke kom til noen av disse sagnomsuste steder.

Hvorom allting er — jeg er imidlertid tindrende glad over alt det skjønnne mitt øye fikk skue av det praktfulle California.

MEN HVOR I VERDEN

du går, kan du møte tragediens kalde gufs. Så også her. Straks over grensen gjorde vi en pause ved Donner Memorial State Park. Her ble det i 1846 utspilt en historisk tragedie. I våre dager passerer Donnerpasset lekende lett i flotte dollarglis og komfortable jernbanelokkupéer. Anderledes i 1846. Da var det ingen veltracert highway. Knappt en brukbar ridevei. Men datidens pionerer hadde imidlertid en støp-

ning som trosset alle farer og all motgang.

I korte trekk er historien følgende: En del pionerer i Springfield i staten Illinois hadde hørt om Californias «wonderland». Med sine familier, i alt 90 personer, ville de prøve den korteste vei til landet der vest. Med hester og 12 prerievogner forlot de Springfield i april måned. Etter utrolig slit kom de den 29. oktober til Donner-passet. Et kolossalt snøfall tvang dem til å stoppe. Snøen lå til slutt 7 meter høy, og de hadde ingen annen utvei enn å slå leir for vinteren. Av de 90 døde 42 av sult og frost. Nøden og selvpopholdelsesdriften tvang dem til slutt til å spise kjøtt av sine døde reisefeller. En plate på et stort, men enkelt minnesmerke forteller om denne grufulle tragedie.

DA VI NADDE TOPPEN

av Donner-passet, som ligger 7000 fot o. h., tok vi en avstikker til Sugar Bowl — en skiskole med skiheis og stort internat. Sjefen for

denne skiskole, var en venn av min søster og svoger.

Litt lenger nord ligger det nå meget omtalte Squaw Valley — der vinterolympiaden gikk av stabelen for kort tid siden.

Plassen tillater ikke noen detaljert skildring av de vakre landskaper og den overmåte frodige vegetasjon vi passerte på veien videre til San Francisco. Det var uendelige arealer av allslags herlige frukttrær og prydrær. Størst inntrykk gjorde kanskje de mange vakre former av forskjellige palmetrær.

Vi kjørte gjennom Californias hovedstad — Sacramento. Det er ikke egentlig noen storby etter amerikanske forhold. — Den har knapt 150,000 innbyggere. Men det er stil over denne by. Et utall av nydelige parkanlegg, brede gater med stilige palmealléer, vakre bygninger med State Capitol i sentrum.

PÅ ALLE INNKJØRSELSVEIER

til San Francisco var det en faretruende biltrafikk. — Men du verden for noen flotte veier. Vi kjørte over San Francisco Oakland Bay Bridge. — San Francisco ligger som bekjent på en kjempemessig halvøy, og rundt hele bukten ligger mindre byer som perler på en snor. Man får inntrykk av at bebyggelsen danner en sammenhengende kjede. San Francisco har ikke mer enn 800,000 innbyggere, men tar vi med alle omkringliggende byer og landsbyer kommer man opp i ca. 4,5 millioner. Oakland har f. eks. nærmere 400,000.

Forts. side 20.

Skiløpere nyter tilværelsen i Berthoud Pass.

VETERANER SOM TAKKER AV

Pensjonistenes rekker er igjen forøket — siden siste nummer av Hunsfosposten med tre mann. Det er Torvald Pedersen, Anders S. Jortveit og Kristen Gunnufsen, som alle kan se tilbake på en lang arbeidsdag i bedriftens tjeneste og som alle har utført sin dont på en måte som de fortjener en takk for på fallrepet. Hunsfosposten ønsker dem mange og gode år fremover.

Norges Vel's medalje. Helbredshensyn gjorde at han trakk seg tilbake før oppnådd pensjonsalder.

Kristen Gunnufsen takket av på Hunsfos 31/12 1959 etter 41 års tjeneste ved bedriften. Han er født 19. juli 1897 og begynte ved Hunsfos første gang i 1912. Etter fire år tok han en pause, men kom igjen på taubanen i 1917. Han var formann i Papirfabrikken, da han sluttet.

Gunnufsen har alltid vært en mann med glimtet i øyet. Han har vært en ivrig jeger og fisker, og i

unge dager deltok han ofte i marsjkonkurranser, bl. a. i Arild-marsjen i Oslo. Helbredshensyn gjorde at han fratrådte tjenesten ved bedriften ved nyttårsskiftet.

*

Anders S. Jortveit gikk fra nyttår av over i pensjonistenes rekker. Han er født 31. oktober 1896 og begynte på Hunsfos 6. mars 1914. Før han kom til Hunsfos arbeidet han en tid på jernbanen. Jortveit har omtrent hele tiden vært i renseriet, hvor han utførte et pliktoppfyllende arbeid. I 1952 ble han hedret med

Torvald Pedersen sluttet ved Hunsfos 31. desember 1959 etter 41½ års tjeneste ved fabrikkens. Han er født 16/1 1888 og startet sin løpebane ved bedriften den 19. juli i 1918. Han

arbeidet først ved Rygene Tremasse og kom senere til Høyer-Ellefsen. På Hunsfos var han en tid i hollenderiet, men holdt senere til i kollergangen. Han hadde ytterst lite arbeidsfravær. Pedersen ble dekorert med Norges Vel's medalje i 1952.

Lagerformann Borge Olsen er stadig på farten, men en gang i mellom er han også å finne på kontoret.

Besøk på Hunsfos-kontoret —

Fortsatt fra side 5

Olsen som har vært lagerformann for Hunsfos i 5 år, men som kan se tilbake på 9 års tjeneste ved bedriften. Utenom ham er det tre mann fast på lageret. Borge Olsen har til oppgave å ha oppsyn med lagrene, å ta seg av lastingen av skipene, og å passe på at all ekspedering skjer knirkefritt og programmessig. Under lasting av skipene er det gjerne fra 1 til 3 gjenger pr. båt. Hver gjeng består av fire mann, hvorav en tallymann som holder regnskap med forsendelsene. All leid hjelp til lossing og lasting er bortsatt som akkordarbeid til Havn og Transport. Det sier seg derfor selv at arbeidstiden deres ofte blir noe uregelmessig. Det er ikke uvanlig at 3—4 båter laster så å si samtidig. Nå er papiret lagret på tre plasser, og det er for så vidt greit. For hvis det kommer flere båter på en gang, blir ikke transporten av papiret så lang. Men med tiden er det meningen å bygge et stort lagerbygg på Lagmannsholmen. Det inngår i de nye planene for den videre utbygging av Kristiansand havn. I dag har Hunsfos ca. 2000 kvm lagerplass, og det kan vanlig ligge gjennomsnittlig ca. 1500—1600 tonn papir på lager. Det har hendt man har skipet av gårde opptil 1100 tonn papir med ett skip til China, og 500—600 tonn til Antwerpen, er f. eks. ikke uvanlig på en gang.

En rundtur med en titt på transportanleggene for baller og ruller

Våre konkurrenter ute i den vide verden blir stadig flinkere til å lage papir, og spesielt ved stadig å øke sin produksjon er de i stand til å presse omkostningene pr. tonn nedover. Vi har intet annet valg enn å delta i denne konkurransen. Vi må stadig sørge for å ha like godt utstyr som konkurrentene. Og skal vi være i stand til å betale dette og samtidig kunne tilby papiret like billig som konkurrentene, må vi utnytte utstyret vårt minst like godt som disse.

Det nye papirlageret

som nå bygges på Hunsfos representerer et av de mange løft som må tas i denne sammenheng. Det bygges dels for å ta imot den økende produksjon, dels for å muliggjøre gunstigere produksjonsprogrammer, og dels for å øke mulighetene for en rasjonell håndtering av papiret. Dessuten frigjøres verdifull plass i produksjonslokalene.

Lagerbyggets

ene halvdel oppføres i to og den andre halvdel i tre etasjer. I første etasje (kjelleretasjen) vil det bli plasert en sentral pakkestasjon for ruller fra alle 6 papirmaskinene. — Videre er det meningen å flytte diskulleavdelingen hit. Dessuten blir det her garderobe, spisesal og et tilfluktsrom. I 2. etasje får man det egentlige papirlageret med sine lasteramper for bil og jernbane.

Over halve bygningens lengde kommer så den nevnte 3. etasje. Denne vil ved et mellombygg over jernbanen komme i direkte forbindelse med den nåværende nye sortersal, noe som tilsammen vil bety en utvidelse av denne med bortimot 1500 m³. Den gamle sortersalen kan da nedlegges og all sortering, risbinding og pakking blir samlet på ett golv. Transporten av ferdige papirballer til lageret i 2. etasje vil hovedsakelig foregå med en automatisk balleheis med nødvendig utstyr. I tillegg til denne balleheisen vil det være forbindelse med en vanlig heis som går gjennom lagerbygningens alle tre etasjer.

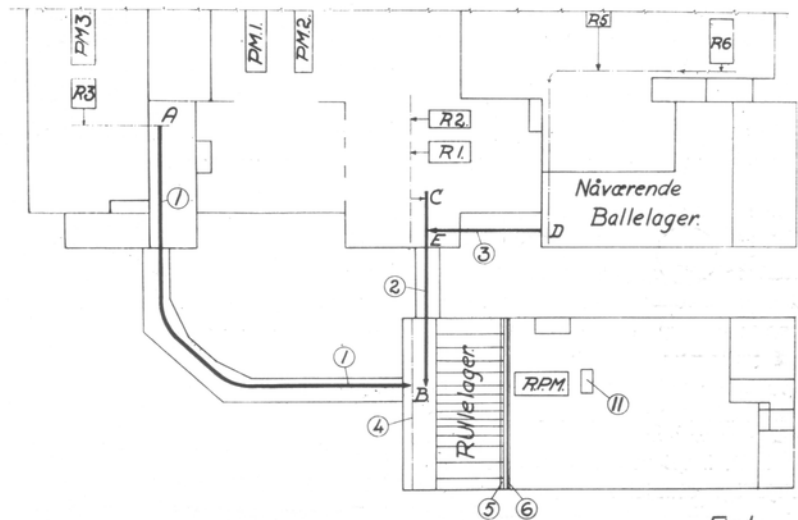

Fig. 1.

Papirballene

skal transporteres på rullebaner og transportbånd fra pakkebordene til automatheisen, og på sin vei passerer de en vekt. Når heisen er kommet ned til 2. etasje mates ballene automatisk ut på en såkalt lagringstransportør som med mellomrom tømmes ved hjelp av en gaffeltruck.

Av ing. A. Angsund

Av hensyn til gaffeltrucken er det ikke likegyldig hvordan ballene ligger på denne lagringstransportøren. Det vil heller ikke, som regel, være hensiktsmessig for trucken å ta bare en og en balle. Ballene bør stå på høykant slik at truckens griper vil klemme mot trerammene som en balle har på to sider. Og alt etter ballenes tykkelse er det praktisk om det står 2, 3 eller flere baller tett ved siden av hverandre i såkalte enhetslaster som trucken kan ta samtidig i sin griper.

Derfor blir det

i 3. etasje, mellom vekten, som er innebygget i transportøren og heisen, anordnet et vippebord og en innretning hvor ballene settes på høykant og ordnes i passende enhetslaster for trucken. Mannen ved vekten kan styre denne innretningen — som forøvrig er ganske enkel —

fra en liten manøverbult. Når enhetslasten, bestående av et passe antall baller, er ferdig vil den «spasere» av seg selv inn i heisen. Nede i lageret (i 2. etasje) blir så enhetslasten matet automatisk ut på lagringstransportøren, hvor mange slike laster etter hvert vil stille seg i kø og vente på mannen med trucken. Heisen returnerer av seg selv hver gang den har kvittet seg med en last.

Vår balleproduksjon

er nødvendigvis meget uensartet, — det er utrolig mange forskjellige størrelser og fasonger på ballene. Men dette har man, innen rimelige grenser, måttet ta hensyn til, og bare baller av **rent ekstraordinær** fasong vil man måtte ta ned i den vanlige heisen. Papir pakket i kartonger og på ruller må man ta ned i den ordinære heisen.

Ruller

En annen og like viktig del av produksjonen er det papir som leveres i ruller. Som tidligere nevnt, vil rullene bli pakket ved en sentral pakkestasjon i lagerbyggets 1. etasje (kjelleretasjen). Transportproblemet for ruller består da i følgende: På billigste måte må uemballerte ruller bringes fra de forskjellige papirmaskinene til denne rullepakkestasjonen og videre pakkede ruller fra rullepakkemaskinen til lageret i bygningens 2. etasje.

Forts. neste side.

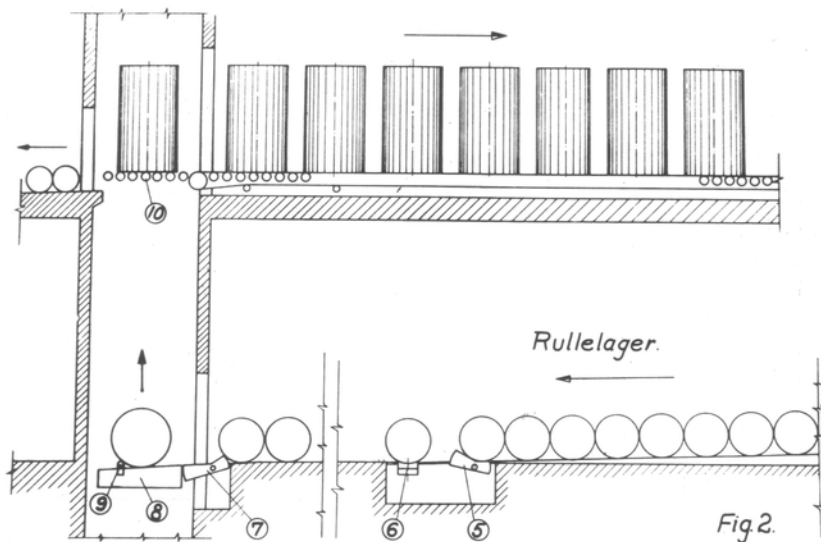

Fig. 2.

Dette er slett ikke

så enkelt. Papirmaskinene står i tre forskjellige etasjehøyder, avstandene er lange og særlig en uemballert rull må behandles meget forsiktig. Det er klart at det ikke fantes et egnet transportanlegg for en slik oppgave å få kjøpt ferdig, det måtte skreddersys, så å si. Skredderen ble ingeniørfirmaet Einar Eriksson som også skal levere det ovenfor omtalte anlegg for baller.

Fig. 1

er en forenklet tegning av papirfabrikkens tørrende med kjelleretasjen av det nye lageret nederst til høyre. Plaseringen av de forskjellige rullmaskinene er antydnet med små firkanter merket R1, R2, R3 osv. Firkanten i lageret merket R.M.P. betegner rullpakkemaskinen.

Ruller fra PM3 og PM4 bringes av rullmaskinbetjeningen fram til punkt A i den lille skjermaskinsalen. Her overtar en transportør, merket 1 på Fig. 1, og den bringer rullene ned i kjelleren, videre under jernbanen og gjennom en transporttunnel ut til punkt B i lageret. — Transportøren er i all enkelhet en kabeltrukket vogn som går på skinner. Etter at vognen er lastet ved A, trykker man på startknappen og vognen kjører av gårde ved en skrå skinnbane til kjelleren og videre ut til punkt B i lageret. Her tømmer vognen seg automatisk og returnerer av seg selv til A hvor den blir stående til et nytt rullesett er klar for transport.

Fra PM1 og PM2's rullmaskiner skal rullene bringes ut i lagerbygget på en såkalt lamelltransportør.

Denne er merket 2 på figuren og går fra punkt C i rullmaskinsalen til punkt B i lageret.

De som har sin daglige gang i fabrikken vil se at rullmaskinene, merket R1 og R2 på Fig. 1, har fått en ny plasing. Av hensyn til ombygningene i denne avdelingen, har det vært nødvendig å flytte endel på rullmaskinene og den endelige plass vil bli som antydnet, altså omlag der hvor den gamle rullpakkemaskinen nå står. Dermed oppnås bl. a. kortest mulig transportvei for ferdige ruller.

Men tilbake til

lamelltransportøren. Den består av en rekke små vogner som er lenket i hverandre så de tilsammen danner en sammenhengende, endeløs kjede. Transportøren legges jevnt med golvet i lagerets 1. etasje og på grunn av forskjellen i golvhøyde vil den ligge ca. 1 meter lavere enn golvet i rullmaskinsalen. Ved C er det derfor anordnet et senkebord som skal legge rullene ned på lamelltransportøren. Arbeidsgangen blir da denne: Rullesettet trilles inn på senkebordet og en starteknapp betjenes. Senkebordet legger dermed rullene pent fra seg på lamelltransportøren som stopper et øyeblikk mens rullene legges ned for å hindre skader på papiret. Når rullesettet er plassert, starter transportøren og senkebordet løfter seg opp til utgangsstillingen igjen.

Rullene fra

PM5 og 6 skal også kjøres ut i lageret på den samme lamelltransportøren. For å få til dette vil det

bli anordnet en transportør 3 fra punkt D til E på Fig. 1. Dette er en kabeltrukket vogn av lignende konstruksjon som den vi får for PM3 og 4's ruller. Betjeningen blir like enkel her. Rullene trilles inn på vognen ved D. Vognen startes ved hjelp av en trykknapp og går nedover en skråbane til den møter lamelltransportøren ved E. Her legges rullene automatisk over på denne og går videre ut i lageret mens vognen returnerer til D. Et lite automatisk trafikkreguleringsanlegg, bestående av et par endebrytere, vil hindre kollisjon mellom ruller fra PM1—2 og PM 5—6. Rullene skal transporteres på en skinnvogn fra rullmaskin 5 og 6 til punkt D.

Ute i lageret

— ved punkt B — vil alle ruller lastes av og her står den viktige mannen som skal sortere dem. Ved hjelp av en golvtralle i sporet 4 vil han fordele rullene etter ordren. og bredde til sin plass i lageret foran rullpakkemaskinen.

Tømmingen av dette lageret skal foregå automatisk, fjernstyrt fra en pult ved rullpakkemaskinen. Golvet som rullene ligger på er skrått, og de nederste rullene holdes på plass av en rekke vipbare sperresegmenter 5, som er plasert etter hverandre i hele lagerets bredde. Foran disse sperresegmentene er det en lamelltransportør, merket 6 på Fig. 1.

Når mannen

ved rullpakkemaskinen skal ha en rull fram til seg, trykker han på en knapp på sin betjeningspult og følgende skjer: Det går et «trykkluftsignal» fram til den ønskede sperrevaggen som så vipper ned og slipper fri den nederste av rullene bak denne sperrevaggen. Rullen triller fram og legger seg på lamelltransportøren som så vil bringe rullen fram foran rullpakkemaskinen, hvor den ved hjelp av en fotocelle stopper på ønsket sted. Sperrevaggen er i mellomtiden vippet til utgangsstillingen og rullene er trillet fram «et hakk i køen».

Til høyre på Fig. 2

ser man en skjematisk snittegning av det skrå rullelageret. En sperrevagge 5, og lamelltransportøren 6, er også antydnet.

Tunge løft på Hunsfos

Det ble tatt tunge løft på Hunsfos da Norges største mobile kran løftet de 17 tonn tunge betongbjelkene som bærer taket over det nye papirlageret på plass. Bjelkene er hele 30 meter lange, og det skal ikke være støpt større bjelker her til lands.

Det kostet 150 kroner timen å bruke kranen som kom fra Tyskland. Kranen kan løfte 18—25 tonn i et tak i flere etasjers høyde, idet masten kan nå 36 meter over jorden.

Når rullene er ferdigpakket, vil de bli transportert opp i 2. etasje av en spesiell automatheis, vist til venstre på Fig. 2 og merket 11 på Fig. 1. Oppe mates rullene automatisk ut fra heisen ut på en lagrings-transportør som periodevis skal tømmes ved hjelp av en truck.

Foran heisen

ligger det en vippear vagge 7 (se Fig. 2), som rullene trilles inn på, av korte ruller flere ved siden av hverandre. Når denne vaggene er full, gis en impuls ved en trykkknapp, eventuelt en fotpedal, og vaggene vipper rullen, eller rullene, inn på heisestolen 8 hvor den stoppes av en liten rulle 9 og heisen starter. Som man vil se på Fig. 2, står rullene på ende når de er kommet opp. Dette er nødvendig for at trucken lettere skal få tak i rullene som også, for å spare plass, skal lagres stående i lageret.

Heisen er innrettet slik at hele heisestolen vipper 90° underveis fra 1. til 2. etasje. Når heisen er kommet opp, blir rullene stående på ende på noen små stålruller 10. Ut-

matingen fra heisen skjer ved at disse stålrullene automatisk begynner å gå rundt når heisen når 2. etasje. Samtidig starter lagrings-transportøren og heisens last «spaserer» fram på denne. Når lasten er ute, stopper lagrings-transportøren og stålrullene i heisestolen, og heisen returnerer til 1. etasje.

Enkelte ruller

vil ha for liten diameter til at de kan stå trygt på ende. Da kan man ved en omstillingsbryter kommandere heisestolen til å la være å foreta sine gymnastiske øvelser, og følgende vil skje når heisen kommer opp: Den lille stopperullen 9 senker seg ned og papir-rullene triller ut på golvet til venstre.

Så er vi igjen kommet tilbake til bygningens 2. etasje, som altså er det egentlige ferdigvarelageret. Hit kommer pakke ruller fra 1. etasje og ark-papir, pakket i baller, kartonger eller på baller, fra 3. etasje. Mye av papiret vil bli lastet direkte fra transportørene inn på jernbanevogn eller bil (semitrailer), mens noe skal settes til side.

Salve Aas ny formann —

Forts. fra side 6.

Transporten: Gustav Andersen, Trygve Holtet, Gudmund Neset.

Salen: Mona Honnemyr, Ludvig Holtet, Kåre Olsen.

Verkstedet: John Leland, Arnfinn Johansen, Magne Eide.

Pakkere: Einar Homme, Jens Klepp, Arne Jepestøl.

Diskerullavd.: Sigurd Hagmann, Albert Thorsen.

En del av avdelingene kommer til å utvide tallet på representanter, men disse har vi ennå ikke fått navnene på (heller ikke varamenn.)

Som siste sak var hjelpekasse-trekket oppe til behandling. Denne ble besluttet betalt i fagforenings-kontingenten med kr. 0.50 pr. uke med 1 års prøvetid fra 1. april d. å. Dermed faller trekkene på lønnin-gene bort.

Erling Kirkebø,
sekr.

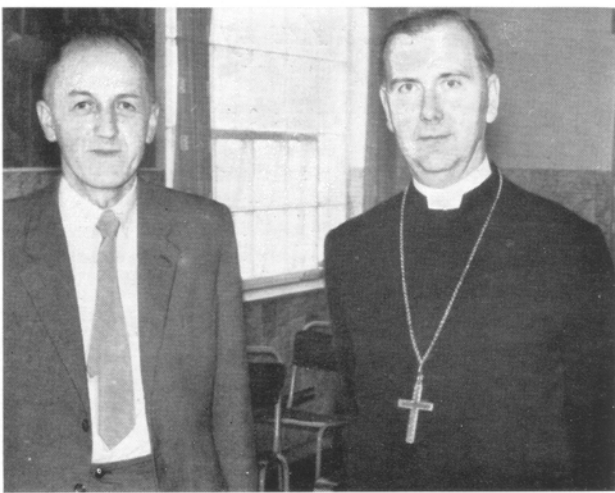

Torleiv Laundal er ansatt som formann for det nye papirlageret og transportavdelingen. Laundal er fra Ålefjær og har seilt som styrmann i Thorvald Hansens rederi, Oslo.

Han gikk i papirfarten og seilte gjerne på vestkysten av Amerika, California og British Columbia i Canada. Men siden han er gift, ville han naturlig nok gjerne søke seg en jobb i land. Og så ble det Hunsfos, der han tiltrådte 1. februar i år. Her presenterer vi ham.

Denne rundturen

har kanskje mer vært en løping fram og tilbake langs transportveier for baller og ruller enn en koselig spasertur, men det er å håpe at det vi har kikket på underveis har vært av noen interesse. Så får vi håpe at det nye bygget vil bli en riktig koselig og grei arbeidsplass for alle som vil få sin daglige gjer-ning der.

Biskop Støylen sammen med sokneprest Norgaard (t. v.) fotografert under besøket på Hunsfos.

Biskop Støylen på Hunsfos — bedriftsandakt i fullsatt spisesal

I forbindelse med biskop Støylens visitas i Vennesla, ble der mandag 14. mars holdt andakt i verkstedets spiselokale. Spisesalen var helt fullsatt da direktør Borgen ønsket biskopen og sokneprest Norgaard velkommen. Andakten ble ledet av Anders Bakkan.

Biskop Støylen uttalte sin glede over anledningen han fikk til å holde bedriftsandakt på Hunsfos. — Det hadde under visitasen vært holdt flere slike andakter rundt på de forskjellige større bedriftene i bygda, og dette var den siste.

I sin tale tok biskopen utgangspunktet fra det spesielle flagget som Broderkretsen på Havet brukte. Motivet er en due med et oljeblad i nebbet. Fra vår barnelærdom husker vi kanskje at Noa etter syndfloden 3 ganger sendte en due ut fra arken. 3. gangen kom den tilbake med et oljeblad i nebbet. Da skjønte Noa at det tørre land var kommet til syne, han hadde fått landkjenning. Vi mennesker er på reise, livet er en reise, men har vi

fått landkjenning, har vi fått troen på Kristus, slik at vi kan seile rett og til slutt nå den havn som Gud har bestemt for oss? Det var dette spørsmål biskopen ville legge oss på hjertet. Og han understreket alvoret i dette at vi var klar over hvilket mål vi reiste mot, at vi valgte riktig kurs her i livet. Med Jesus som los ombord er vi trygge, da har vi fått løfte om at vi skal nå det mål Gud har tiltenkt oss, himmelen.

Etter biskopens tale avsluttet sokneprest Norgaard. Han pekte på hvor rikt livet kunne bli for den som hadde åpne sanser for den åndelige virkelighet. Selv om arbeidsplassen i og for seg ikke var særlig spennende, kunne likevel hverdagen bli rik og interessant når Gud fikk møte oss.

Andaktsstunden ble avsluttet ved at forsamlingen reiste seg og leste Fadervår sammen, hvoretter biskopen lyste velsignelsen.

Kongens fortjenestemedalje -

Forts. fra side 2.

den har han vært bedriftens flinke og pålitelige postmann. Hans far, Lars Jortveit, var også ansatt ved Hunsfos og hans bror, Andr. L. Jortveit, er verksmester. Sigurd Jortveit har i flere perioder vært med i styret i Arbeiderforeningen. I 1947 ble han dekorert med Norges Vel's medalje.

Glade barn på Hunsfos juletreffest

Barne-juletreffestene — i vanlig omfang og vanlig god regi — er nå kommet så på avstand at vi denne gang nøyer oss med å bringe små utsnitt fra festene sett gjennom kamera-linsen. — Som man ser, var det kun glade og fornøyde barnefjes å observere. Så gjenstår det å takke bedriftens ledelse for at disse populære tilstelningene kan holdes hvert år — og de som har alt strevet for godt utført arbeid.

Bekymring har aldri bjulpet noen

Går noe galt hjelper det ikke å gi seg over. Prøv heller å finne årsaken til bekymringene. Her er noen gode råd — husk dem:

1. Vær omgjengelig. Kontakt med venner hjelper deg å glemme dine sorger.
2. La ikke frykt bestemme dine handlinger. Den tapreste er den som møter vanskene trass i frykt.
3. Konsentrer deg om ditt arbeid når du arbeider. Konsentrer deg om leken når du leker.
4. Utfør ditt arbeid og din lek naturlig. Unngå sammenblanding.
5. Bruk din forstand. Den sunne hjerne er den som brukes meget.
6. Bring deg selv under kontroll. Fremelsk ikke hat, frykt eller sinne.
7. Vær modig, ha selvtillit. Du kan om du prøver.
8. Snu aldri ryggen til situasjoner som må sees i øynene.
9. Lur deg ikke fra ansvar. Det fører deg ikke noe sted.
10. Vær ikke bare selvopptatt.

Hunfos best - i hopp som i langrenn

Hunfos inntok også i vinter en desidert lederstilling som beste bedrift ved samtlige skirenn. Alle lagpokaler, både i langrenn og hopp, ble vunnet med klar margin, og individuelt seiret også Hunfos-løperne i de fleste klassene. Det begynte med KM i stafett, hvor Hunfos vant både klassen over og under 35 år og hadde dobbeltseier i den siste. Elias Omdal fikk beste etappetid av samtlige og Gunnar Grundetjern var raskest av deltakerne over 35 år. Dessverre stilte ikke Hunfos damelag, ellers tror vi nok det hadde blitt seier også her. Så mange spreke damer er det da ved bedriften.

I det individuelle langrennsmesterskapet strøk Gerhard Lundevold av med seiren. Men her var Hunfos-inger best også i klassene 18—25 år (Øystein Larsen), 35—42 år (Kåre Rødal) og over 50 år (Bernhard Olsen). Lagpokalen ble erobret til odel og eie.

Bedriftsmesterskapet i hopp i «Kommeren» ble et like vellykket arrangement med ønskevær og god publikumstilslutning. — Også her var hovedtyngden av deltakerne fra Hunfos, og storparten av premiene tok arrangørens egne folk hånd om. Foruten at 5- og 7-mannspokalen gikk til Hunfos, tok Audun Ormshammer, som rennets bestemann, førstepremien i klassen 18—25 år foran Sigvart Bakken. Elias Omdal besatte førsteplassen i klassen 25—35 år, og i klassen 35—42 år var Finn Fredriksen best.

Her gjengir vi så resultatene fra de enkelte renn som ble arrangert i vinter:

Bedrifts-KM i langrenn

Ved bedriftsmesterskapet i langrenn fra Vennesla skole lørdag 12. mars hadde Hunfos beste 5-manns lag og vant pokalen til odel og eie. Her var det med ca. 40 løpere.

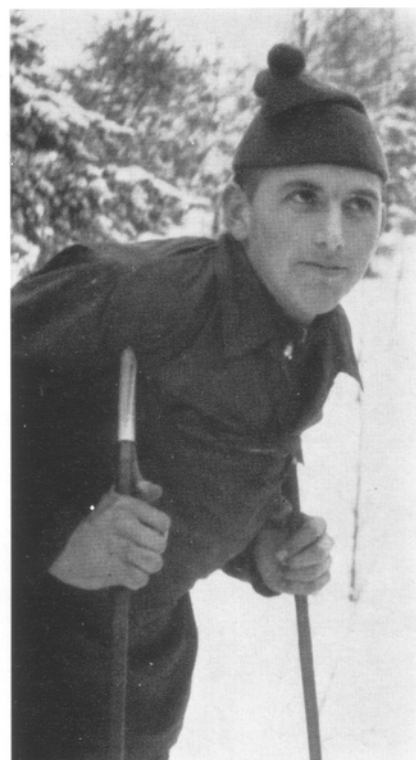

Hunfos' seirende lag i klassen over 35 år i skistafetten, fra venstre: Arnold Beurling, Karl Andersen, Kåre Rødal og Gunnar Grundetjern.

Resultatene for de beste og samtlige fra Hunfos ble:

Kl. 18—25 år: 1) Øystein Larsen, Hunfos 40,51. 2) Oddvar Haglin, Kårigstad 41,46. 3) Harry Ståle, Kårigstad 46,18. 4) Torbjørn Olsen, Jernstøperiet 51,39.

Kl. 25—35 år: 1) Gerhard Lundevold, Hunfos 39,38. 2) Elias Omdal, Hunfos 40,55. 3) Renni Thorkildsen, Fiskå 41,46. 4) Nils Hansen, Jernbanen 41,56. 5) Dagfinn Nilssen, Te-

Øystein Larsen, Hunfosmester både i hopp og langrenn i kl. 18—25 år.

lefonen 42,40. 7) Øystein Lie, Hunfos 43,50. 12) Alf Karlsen, Hunfos 44,32. 14) Kåre Olsen, Hunfos 45,06. 17) Henry Larsen, Hunfos 45,59. 19) Gunnar Strandberg, Hunfos 46,40. 21) Arne Linjord, Hunfos 47,07. 22) Arnfinn Gundersen, Hunfos 48,56. 25) Runo Bergkvist, Hunfos 51,07.

Klasse 35—42 år: 1) Kåre Rødal, Hunfos 43,35. 2) Karl Andersen, Hunfos 43,43. 3) Gunnar Grundetjern, Hunfos 44,55. 4) Tobias Sundstøl, Jernbanen 48,40.

Kl. 42—50 år: 1) O. H. Skisland, Jernbanen 40,25. 2) Ole Isaksen, Fiskå 43,07. 3) Kåre Leiluvstad, Hunfos 45,31. 4) Arnold Beurling, Hunfos 46,30. 5) Anders Bjørkås, Wallboard 48,55.

Kl. over 50 år: 1) Bernhard Olsen, Hunfos 1,03,17.

Hunfos Fabrikker vant pokalen til beste 5-manns lag uansett klasse, til odel og eie ved Gerhard Lundevold, Øystein Larsen, Elias Omdal, Kåre Rødal og Karl Andersen, sammenlagt tid 2,07,22. Nr. 2 ble Jernbanens lag med samlet tid 2,28,14.

Hunfosmesterskapet i langrenn

Resultater fra bedriftsmesterska-
pet i langrenn for Hunfos.

Klasse under 18 år:

- 1) Arne Friberg 27.26.

Klasse 25—35 år:

- 1) G. Lundevold 25.41, 2) E. Om-
dal 26.27, 3) Ø. Lie 28.39, 4) A.
Karlsen 29.00, 5) H. Larsen 29.53,
6) A. Ramunstad 29.56, 7) G.
Strandberg 30.10, 8) A. Renstrøm
31.50, 9) A. Lindjord 31.55, 10) K.
Olsen 32.02, 11) I. Skjeie 33.52, 12)
A. Gundersen 35.31.

Klasse 18—25 år:

- 1) Ø. Larsen 26.17, 2) M. Hauger
27.00, 3) A. Hodnemyr 30.27, 4) E.
Bakken 31.08, 5) B. Bakken 32.40.

Klasse 35—42 år:

- 1) K. Rødal 27.57, 2) G. Grunde-
tjern 27.58, 3) K. Andersen 28.14,
4) A. Beurling 32.43.

Klasse over 42 år:

- 1) Bernhard Olsen 39.13. NB 61.år.

64-ÅRING SOM STADIG ER MED I HOPPBAKKEN:

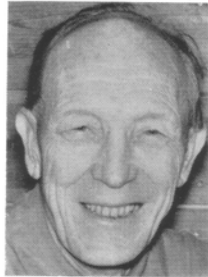
Tilskuerne er mer redd enn jeg selv

Sigurd Jortveit lovpriser bedriftsidretten

Sigurd Jor-
tveit — 64 år
og fremdeles med
i bedriftsskirenn.
Slike finnes det
ikke mange av.
Smilende og blid
og alltid i godt
humør.

Men litt skep-
tisk når Huns-
fosposten vil ha en prat om ski-
prestasjoner. Det kunne jo gjerne
bli for mye skryt av det, frykter
han.

— Selv om jeg nå ikke er noen
unggutt lenger, så liker jeg å være
med, sier Jortveit. Idrettsfolk er så
festlige å være sammen med. De er
stort sett likedan om de får en
seier eller et nederlag. Og så er
det det at bedriftsidretten skal være

for alle. Det gjelder om å få bred-
den med.

Selv har jeg drevet skisport i
alle år fra guttedagene, men jeg
har bare deltatt i hopp. Jeg var
ikke med i konkurranser på mange
år, men tok fatt igjen, da bedrifts-
idretten dukket opp. Det ender gjer-
ne med knall og fall for meg nå,
men det får en ta som det kom-
mer.

— Er du ikke redd?

— Nei, jeg tror de som ser på
er mer redd for meg enn jeg selv
når jeg setter utfor. Men egentlig
tror jeg de unge bare liker at jeg
stiller opp i disse konkurransene.
Skihopping er etter min mening
bare moro. Det er bare så synd at
så få av de eldre er med. Men skal
en delta i et renn, bør en selvsagt
være litt i form.

— Jo, jeg håper inderlig på frem-
gang på bedriftsidretten. Den må
ikke stagnere. Det er viktig for
industriarbeiderne at de holder seg i
vigør og kommer ut i frisk luft.

— Og i dine unge år?

— Ja, da startet jeg for Ven-
nesla Idrettslag som det het den
gang. Olav Strandberg var en dri-
vende god formann som fikk laget
fram. Men den tid var det litt
annerledes enn nå. Når vi skulle ha
renn, hendte det nok at det var
så mye arbeid på forhånd med å
gjøre i stand bakken at en faktisk
var utkjørt når rennet skulle ta til.

Og utstyret var jo langt dårligere
enn det som brukes i dag. Teknisk
sett er en jo kommet svært langt
etter hvert. Det var atskillige flere
uhell før, tror jeg. Med de gode
bindingene en har i dag, er ikke
faren for å skade seg så stor.

Jo, idretten er noe av det beste
vi har utenom arbeidet. Det er
nesten besynderlig at interessen ik-
ke er større blant ungdommen.
Tenk hvilken betydning det har for
kroppen at den blir styrket og tre-
net. Og en skal ikke gi opp, fordi
om en ikke alltid når toppen eller
blir best. Det ligger stor glede bare
i det å delta. Så personlig har jeg
slett ikke tenkt å gi meg så lenge
rennene går i småbakker.

Hunfos' ster-
keste langrenns-
kort, Gerhard
Lundevold, best
i år som i fjor
vinter.

Spredte inntrykk fra en snartriipp —

Forts. fra side 11.

Vi ankom til San Francisco lørdag den 16. mai ved 16-tiden og tok inn på det første og beste hotell nær hovedgaten Market Street. Vi tok oss et forfriskende bad, kledde oss om, og dro på byen. Skrubb-sultne som vi var, tok vi straks peiling på et hyggelig spisested. — Min søster og svoger hadde vært der før, og foreslo en restaurant på den berømte Fishermans Wharf. Vi tok en drosje dit ut, og jeg skal si det var et interessant sted.

HER LÅ EN VELDIG

fiskerflåte på rekke og rad. Like ved lå en mengde originale restauranter. Men det som fanget min største interesse var den lange rekke av fiskerboder med havets rikdom i alle slags utgaver. Hummer og krabber, sa du? Hvis jeg nevner «verdens største» her igjen, så vil du bare tro jeg jurer. Men de var det altså — tror jeg da. Aldri har jeg iallfall sett slike digre krabber. Men oppriktig talt syntes jeg ikke de smakte så godt som de beste utgaver av våre egne.

Innenfor bodene lå souvenirbutikker. Det var et syn å se alle de vakre og underlige ting som havdypets mysterium kan skape. På restauranten spiste jeg sjøørret, — men neimen om den var så god som hjemme.

Vi returnerte til hotellet med en av disse gamle, høyst originale åpne trikker, som er i bruk den dag i dag, vel nærmest som en turistattraksjon. Men vi hadde i hvertfall et fritt utsyn over gatene og de mange innbydende og egenartede forretninger som var åpne til langt på natt.

Neste dag var søndag og 17. mai. Tankene gikk uvilkårlig hjem til Norge. Med en venninne av min

søster som guide, dro vi atter ut på byen.

Men når jeg nå blader gjennom mine mange notater, nærer jeg alvorlig engstelse for at jeg allerede har trukket for store vekslers på mine leseres tålmodighet. Selv om San Francisco har ord for å være Amerikas mest fascinerende by, blir jeg derfor nødt til å begrense det veldige stoff.

VI HADDE BESTEMT

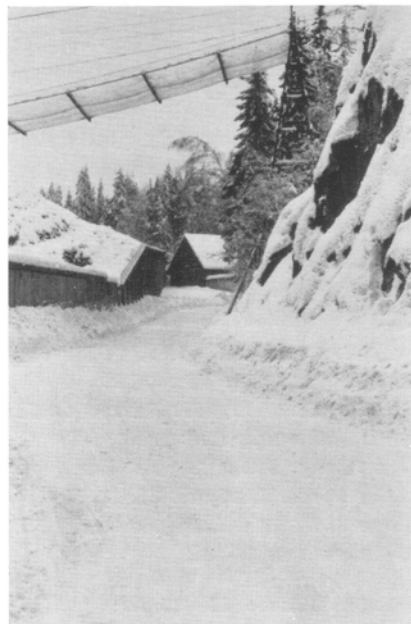
oss for å ta en sightseeing-tur med buss, men mens vi ventet på at denne skulle starte, tok vi en spaseretur omkring i byen. Jeg må tilstå at jeg svermer for høyder med flott utsyn, og det var det sannelig ikke vanskelig å finne her. San Francisco er bygd på 7 fjell. Med dette følger naturlig mange bakker og høydedrag. Kanskje er dette en medvirkende årsak til at denne storbyen aldri får noe kjedelig preg over seg. Overallt er det et inspirende liv over landskapet.

En av disse høyder heter Nobb Hill, og her finner vi en rekke luksuriøse hoteller. Et av disse heter Mark Hopkins Hotel, og på toppen av dette — i 21. etasje — ligger en flott restaurant som kalles «Top of the Mark». Her var det en sammenhengende rekke av veldige speilglassruter til alle sider. Det var et utsyn som rent tok pusten fra en.

Noe lignende så vi også fra en annen vinkel i Starlite Roof på toppen av Sir Francis Drake Hotel. Vi trået også gjennom Fairmont Hotel — et fabelaktig luksushotell — med spesialrestauranter nær sagt for enhver smak.

MEN SÅ VAR DET TID

for å starte på sightseeing-turen. Av de mange severdigheter vi så, kan jeg ikke unnlate å nevne Gol-

Gløtt fra Hunsfos en vinterdag i januar i år.

den Gate Park — et mektig underverk — kunstferdig bygd opp på en veldig sanddyne. Jeg skal ikke prøve på å beskrive alle de herligheter dette unikum av en park inneholdt. Bare skal jeg kort nevne at jeg her fikk min lykkeligste opplevelse den dagen. I en park i Parken stoppet vi og fikk en halv time til vår egen disposisjon. Og hva tror du var det første som møtte mitt blikk da jeg jumpet ut av bussen? — Intet mindre enn en stor skare av feststemte mennesker — hvorav mange med norske flagg og i norske bunader. Spør om jeg ble beveget og glad. Jeg hadde rent glemte at det var 17. mai. Fra den store scene smalt norske og amerikanske flagg i sommerbrisen den solgylte maidag.

AKKURAT DA STARTET

borgermesteren sin tale på engelsk. — Jeg heter Christoff, sa han, — men i dag kan dere kalle meg Christoffersen, for det klinger mer norsk. Og så fortsatte han med å fremheve de norske pionerers uvisnelige heder i kampen for å bygge det andre fedreland, som Amerika er blitt for så mange norske. Jeg følte meg rent rørt og stolt på mine stammefrenders vegne.

Talen for dagen ble så holdt av den norske visekonsul, Georg Knap Thestrup, delvis på norsk og delvis på engelsk. Deretter hadde jeg ventet å høre «Ja, vi elsker», men i steden ble det spilt norske slåtter. Jeg hadde sånn lyst til å snakke litt med noen av de norske ut-

Utah State Capitol —
en av USA's vakreste bygninger.

vandrere, men dessverre — tiden var ute, og bussen dro videre.

Like før vi kjørte ut av parken fikk jeg øye på Roald Amundsens «Gjøa», men dessverre lot det til at den forøvrig utmerkede guide hadde glemt vår store landsmanns heltebedrift ved å seile denne skuta gjennom Nordvest-passasjen. Den ble ikke nevnt med et ord. Vi stoppet ikke før vi kom til det berømte Cliff House, der vi spiste lunsj. Fra denne restaurant var det en betagende utsikt over Stillehavet og den storslagne Ocean Beach. Langs denne badestrand førte en imponerende strandpromenade med 9 kjørebane foruten 4 rekker med parkerte biler så langt øyet kunne nå. Og på begge sider brede fortau. Langs stranden var det forlystelsesetablissementer, zoologisk have osv.

Vår neste lille stopp var ved Golden Gate Bridge— verdens største hengebro — det vil si den har det lengste enkeltspenn. Da vi kom kjørende mot San Francisco fikk vi fra byen Berkeley et glimt av denne broen som jeg hadde hørt så mye snakk om, og på den avstanden virket den slett ikke imponerende. «Det er da ikke noe å rope hurra for,

Dypsjøkrabber på fiskehavnen i San Francisco.

den er jo ikke stort større enn Varoddbrua hjemme,» sa jeg til min søster. Men da jeg fikk se den på nært hold, var det ikke fritt for at jeg følte meg en smule beskjemmet over en slik naiv uttalelse. Den er ca. 3 km lang, og i bredden har den 6 kjørebane med et fortau på hver side. Det er som sagt den største hengebro, men av vanlige broer er Francisco Bay Bridge— Oakland den største med ca. 7 km's lengde og kjørebane i 2 etasjer.

SA VIL JEG BARE NEVNE

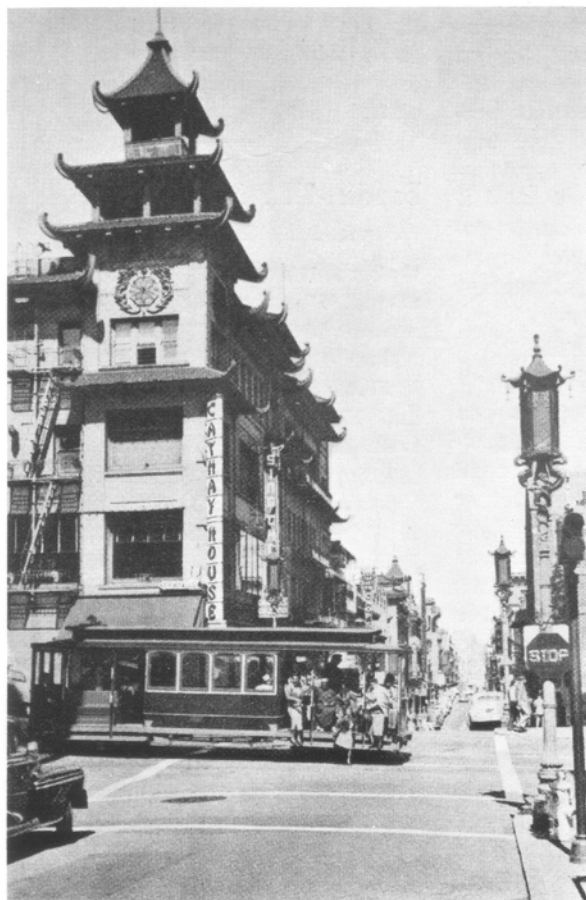
at vi om kvelden spiste alle slags rare retter på en kinesisk restaurant. Jeg aner ikke hva vi spiste, men det smakte aldeles nydelig. — Chinatown var en opplevelse. Her lever ca. 25,000 kinesere, som gjør sitt ytterste for å bevare sin gamle kultur og tradisjoner.

Tidlig neste morgen dro vi østover igjen. Fra Reno tok vi da en nordligere vei gjennom Nevada og Utah til hovedstaden Salt Lake City hvor vi ankom 1½ døgn senere. Før vi kom dit passerte vi Bonneville Salt Flats — der fartsfenomenet Malcolm Campbell satte sin berømlige verdensrekord på 480 km i timen, det vil si 8 km i minuttet. Noen år senere ble imidlertid denne rekord slått av fartskongen John Cobb, som på denne veldige saltslette oppnådde en fart av hele 631 km i timen (1947). Ganske pen fart for en bil? Under istiden var hele området fra Rocky Mountains til Sierra Nevada dekket av sjø. En rest av denne såkalte Bonneville-sjøen er Store Saltsjø, som ennå inneholder 25 % salt. Her er det umulig for mennesker å synke.

SALT LAKE CITY

Fra Chinatown i San Francisco. Utenom i Asia finnes det ikke noe sted hvor det bor så mange kinesere samlet som her.

er i dag en by på omkring 200,000 innbyggere. Den ble grunnlagt av mormonere i 1847. Med alle sine praktfulle templer, katedraler og tabernakler kalles den ofte for «Kirkenes by». En vakker og velregulert og velstelt by med et vell av severdigheter. Og omegnen byr på de mest eventyrlige fjellformasjoner fra istiden. Forts. neste side.

Bilturen videre bød på mangt av interesse. Inntrykkene fra de stadig vekslende landskaper var overveldende. Men jeg er nødt til å hoppe — lenger og lenger. Men jeg greier ikke å hoppe over Berthou Pass i Rocky Mountains. For her kom vi opp i vel 3800 m. o. h. med snøvær og høye brøytekanter. Fra et hotell var skiheisen i gang med sportsglad ungdom videre oppover mot det herligste skiterrang.

Og det var den 20. mai.

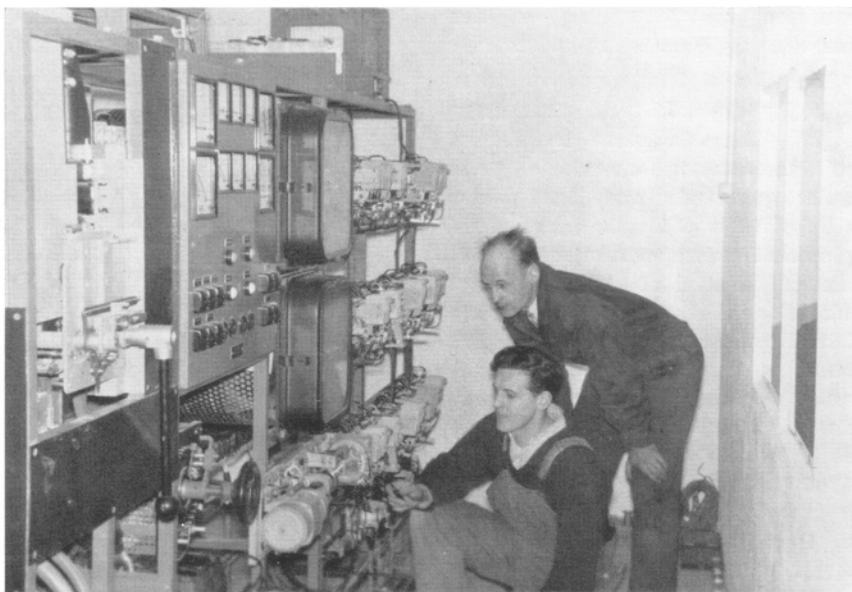
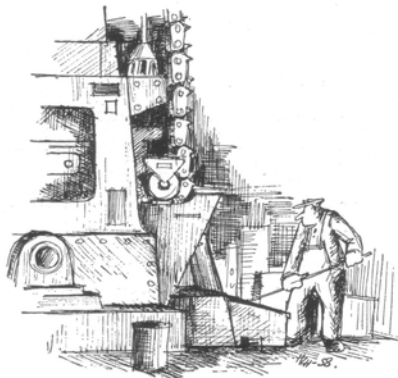
OM ETTERMIDDAGEN

arriverte vi til utgangspunktet — Colorado Springs — i pøsende regnvær. Neste formiddag bar det videre mot øst med United Airline fra Denver med kurs for Chicago i det herligste solskinn. På stålflugens brede vinger seilet vi fra stat til stat, fra panorama til panorama, over Mississippi, mot Amerikas neststørste by: Chicago, som inklusive forstedene teller nærmere 5 millioner mennesker. Det var et uforglemmelig syn å se også denne gigantene fra luften. Foruten alle skyskraperne så det ut til å være en mengde stilrene monumentalbygg — åpne plasser og parkanlegg.

Jo, der skulle jeg gjerne ha faret rundt noen dager. En times mellomlanding var jo bare til å erte seg opp på. Fra den fantastisk travle flyplass startet vi atter — denne gang i et prektig fly tilhørende North-West Airline. Vi strøk lavt over den vakre Grant Park og Michigan Boulevard med en vrimmel av småbåter langs den sjarmerende strandpromenade.

OG SA FØK VI

videre over sjø og land med stadig nye eventyrriker under oss — inntil vi etter mørkets frembrudd seilet inn over Greater New Yorks kaskader av flammende lyshav og landet på Idlewild flyplass.

Sivilingeniør Torstein Tennmann fra NEBB, Oslo, bøyde over Knut Grundetjern, grunner på ett eller annet i forbindelse med monteringen av tavlen der regulerer maskinene som driver Hunsfos' nye superkalander. Reguleringen er det mest hypermoderne i sitt slag. Kalanderen har topphastighet i verden for finpapir, nemlig 700 meter i minuttet. Det gikk med 2 km kabel under monteringen av dette apparaturet. NEBB er spesialister på starting av det elektriske i forbindelse med papirmaskiner.

Så fulgte atter 12 hyggelige dager i New York og Brooklyn med mange avstikkere omkring i distriktet, sammen med familien og deres venner, som også ble mine venner. Jeg opplevet en serie uforglemmelige parties. Overalt møtte jeg en enestående gjestfrihet med en frigjort, hjertelig og humørfylt omgangstone som gjorde et dypt inntrykk på meg. Jeg hadde opprinnelig tenkt å avslutte med en del «generelle betraktninger» om de sosiale forhold, levestandard o.s.v., men jeg har nok forlenget sprenget Hunsfospostens spalteplass.

DEN 3. JUNI

slo avskjedens time. Det var en vemodig høytidsstund, da «Bergensfjord» sagte gled ut fra kaien til tonene av «Ja, vi elsker», «Det er et yndigt land» og «The Star Spangled Banner», mens den siste kontakt, serpentinenes spinkle bånd, ble brutt, og hvite lommestørklær vinket det siste farvel til venner og kjære.

Turen over Atlanteren med «Bergensfjord» ble en vidunderlig opplevelse. Men, men ... jeg må nødvendigvis gi avkall på å komme nærmere inn på den. Den 10. juni kl. 10 formiddag klappet vi til kaien i Stavanger, der det ble et hjertelig

gjensyn med mine nærmeste kjære. Min kone kom ombord og ble med til Kristiansand. Gode venner møtte opp med biler og blomster og hjertervarmende velkomstklemmer. Herlig var de rike opplevelser i «Gods own Country», men sannelig var det deilig å være hjemme igjen også.

Bedrifts-KM i hopp

Forts. fra side 23.

Wallboardfabr. 121,9. 2) Arne Ravnvand, Hunsfos 118,9. 3) Egil Hansen do. 98,1.

Over 50 år: 1) Thorleif Kjetså, Wallboardfabr. 107,9. 2) Olav Omdal, Hunsfos 92,3. 3) Sigurd Jortveit, do. 92,1.

7-mannspokalen: 1) Hunsfos 948,3. 3-mannspokalen: 1) Hunsfos 415,2. 2) Wallboardfabrikken 365,8. 3) Falconbridge 362,1. 4) Postverket 252,5. 5) Bygningsarbeiderne 344,0.

3-mannspokalen ble tatt til odel og eie ved: Audun Ormshammer 142,8 p., Elias Omdal 137,0 p. og Finn Fredriksen 135,4 p.

7-mannspokalen ved: Audun Ormshammer 142,8, Elias Omdal 137,0, Finn Fredriksen 135,4, Sigvart Bakken 134,9, Gerhard Lundevold 132,2, Henry Larsen 130,0, Kjell Gunder- sen 128,0.

IDRETT

I GAMLE DAGER

ET GUTTE- OG JENTESKIREND

Vennesla Idrettslag hadde lørdag 28. febr. 1920 arrangert rend for smågutter og jenter i Askedalen. Der deltok 41 gutter og 4 jenter. Det viste sig at flere av småguttene var rene storthoppere, thi der var mange som hadde hopp på 21—22 m. En 13 års gutt hoppet 24.5 m. med fald.

Præmieliste:

Kl I fra 14—16 år.

1. pr. Johannes Fredriksen
 2. « Jon Kile
- Ekstrapr. Jon Kile. Lengste hopp i denne klasse 21 m.

Kl. II fra 12—14 år.

1. pr. Gustav Andersen
2. « Arne Johansen
3. « Tønnes Nordheim
4. « Toralf Andersen
5. « Harry Karlsen
6. « Lars Jortveit
7. « Arnt Askedal
8. « Einar Rønningen

Ekstrapr. G. Andersen for lengste hopp 22 m.

Kl. III fra 10—12 år.

1. pr. Ottar Nordheim
 2. « Ole Andersen
 3. « Oskar Skjeie
 4. « Magnus Magnusen
 5. « Kåre Gundersen
 6. « Antfort Endresen
 7. Trygve Bakken
 8. Bernt Salvesen
 9. « Karsten Strengenes
- Ekstrapr. Ole Andersen lengste hopp 20 m.

Kl. IV under 10 år.

1. pr. Karl Salvesen
 2. « Andreas Bakken
 3. « Ivar Andersen
- Ekstrapr. Andreas Bakken 8.5 m.
Oppmuntr.pr. Gudmund Neset 6 m

Kl. I jenter under 12 år.

1. pr. Hedvig Birkeland
 2. « Marie Vigsnes
- Ekstrapr. Marie Vigsnes 6.50 m.
Oppmuntr.pr. Marie Lundevoold.

Dommere var lærer Bamselien og Olav Strandberg, og hoppmalere Gustav Tobiassen og Arthur Andersen. Starter Johan Nesbakken.

424.

KM i skistafett

Klasse under 35 år:

- 1) og kretsm. Hunsfos 1. lag 1.46.40
G. Lundevoold, Ø. Larsen,
Ø. Lie, E. Omdal
- 2) Hunsfos 2. lag 1.55.32
- 3) Reber Mek. Verksted 1.57.00
- 4) Fiskaa Verk 1.57.03
- 5) Hunsfos 3. lag 1.58.25
- 6) Havn og Transport 2.02.18
- 7) D.K.S. 2.06.35
- 8) Kr.sand Mek. Verksted 2.19.22

Klasse over 35 år:

- 1) og kretsm. Hunsfos 1.56.00
G. Grundetjern, K. Andersen,
A. Beurling K. Rødal
- 2) D.K.S. 2.14.20

Dameklasse:

- 1) og kretsm. Krsand. komm. 2.24.05
Damene gikk løype på 3×5 km
mens herrene gikk 4×5 km.
Kr.sand Kommune's damelag fikk da 1. napp i vandrepokalene som er satt opp av Hunsfos B.I.L. og skal tas 3 ganger.

Beste etappetider:

Under 35 år:

1) E. Omdal, Hunsfos	25,25
2) K. Jensen, Reber	25,27
3) G. Lundevoold, Hunsfos	25,41
4) M. Hauger, Hunsfos	26,51
5) R. Nilsen, Havn & Tr.sp.	27,00
6) A. Friberg, Hunsfos	27,01
7) Ø. Lie, Hunsfos	27,25
8) Ø. Larsen, Hunsfos	28,09
9) O. Isaksen, Fiskå	28,49
10) R. Torkildsen, Fiskå	28,54
11) K. Olsen, Hunsfos	29,01
12) A. Hodnemyr, Hunsfos	29,28
13) K. Hetreskog, Fiskå	29,57
14) E. Bakken, Hunsfos	30,09
15) A. Ramunstad, Hunsfos	30,11

Over 35 år:

- 1) G. Grundetjern, Hunsfos 27,27
- 2) K. Andersen, Hunsfos 27,43
- 3) K. Rødal, Hunsfos 28,41
- 4) J. Robstad, D.K.S. 30,45
- 5) A. Beurling, Hunsfos 33,09

I klasse under og over 35 år tok Hunsfos B.I.L. oppsatte pokaler til odel og eie.

Hunsfos lag under 35 år: Elias Omdal, Gerhard Lundevoold, Øistein Lie, Øystein Larsen.

Hunsfos lag over 35 år: Gunnar Grundetjern, Karl Andersen, Kåre Rødal, Arnold Beurling.

Bedrifts-KM i hopp

Hunsfos strøk av med både 5-manns og 7-mannspokalen ved bedriftsmesterskapet i hopp i «Kommeren» lørdag 19. mars. Hunsfos var for øvrig eneste bedrift som stilte 7-mannslag. Dessuten hadde Hunsfos rennets bestemann og vant 3 av de fem klassene det ble konkurrert i. Det deltok i alt 50 mann.

Og her er resultatene for de beste og samtlige fra Hunsfos:

Kl. 18—25 år: 1) Audun Ormshammer, Hunsfos 142,8. 2) Sigvart Bakken, Hunsfos 134,9. 3) Gunnar Sandvik, Falconbridge 129,1. 4) Tore Fjell, Hunsfos 125,0. 5) Svein Egil Hansen, Bygningsarb. 122,9. 9) Øystein Larsen, Hunsfos 117,3. 10) Bjørn Bakken, do. 115,7. 11) Kai Abrahamson, do. 114,3.

Kl. 25—35 år: 1) Elias Omdal, Hunsfos 137,0. 2) Gunnar Omdal, Wallboardfabr. 136,0. 3) John Håverstad 133,1. 4) Gerhard Lundevoold, Hunsfos 132,2. 4) Klemmet Fidje, Politiet 132,2. 6) Henry Larsen, Hunsfos 130,0. 8) Kjell Gundersen, Hunsfos 128,0. 9) Tom Honnemyr, do. 126,8. 14) Einar Grundetjern, do. 118,1. 15) Alf Sundstøl, do. 112,2. 16) Bjarne Omdal, do. 111,6. 18) Ragnar Heistad, do. 109,4. 21) Tjøstel Askekjær, do. 99,4. 22) Knut Askedal, do. 98,6.

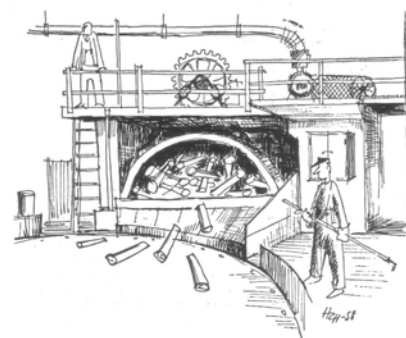
Kl. 35—42 år: 1) Finn Fredriksen, Hunsfos 135,4. 2) Karl Andersen, do. 120,4. 3) Sigurd Hagen, do. 116,9. 4) Georg Gundersen, do. 106,0.

Kl. 42—50 år: 1) Alf Hansen,
Forts. side 22.

Damen til den lille gutten som har to litt eldre kamerater stående et stykke borte:

— Du, min lille venn, var vel ikke med på epletyveriet i hagen min i går kveld?

— Nei, jeg er for liten, men de lovet at jeg skulle få være med neste år!

NOK EN NY PAPIRMASKIN I KOMMENDE 10-ÅRSPERIODE?

Avhenger av utviklingen av tømmer situasjonen og spørsmålet om helkontinuerlig drift

FRA PRODUKSJONSUTVALGETS MØTE

Produksjonsutvalget hadde møte torsdag 10. mars.

Etter I. Reinertsen og H. Nordhagen som var trådt ut av produksjonsutvalget, var valgt inn J. Skarpeid og B. Norbakk. Funksjonstiden for E. Andersen var også utløpet, men der var ennå ikke valgt noen ny representant i stedet for ham.

Til stede på møtet var følgende: Lindseth, Halvorsen, Pettersen, Heiseldal, Gundersen, Vigsnes, Berntsen og Norbakk.

Der ble holdt valg på formann og sekretær. Direktør Lindseth's funksjonstid som formann var utløpet, men etter henstilling fra de andre tilstedeværende sa han seg villig til å fortsette en periode til, selv om det denne gangen var en av arbeiderne som skulle ha hatt formannsvervet. Til sekretær etter Nordhagen ble valgt Norbakk.

Direktør Lindseth holdt en orientering om bedriftens gang og planer. Han nevnte at produksjonen av papir, så vel som av cellulose til denne tid i år lå over produksjonen i samme tidsrom i fjor, selv om en tar i betraktning den økning i produksjonen helkontinuerlig drift PM 3—4 betinger. Ordrebeholdningen på alle maskiner var god.

Av nye ting som var satt i verk siden siste møte var kontinuerlig prøvetagning i sliperiet. Dette hadde vist seg å være hensiktsmessig, og man oppnår en mer konstant tremassekvalitet.

Papirlageret var en nå kommet langt med, selv om arbeidet hadde blitt en del forsinket på grunn av de vanskelige værforholdene i vinter.

Av større arbeider kunne direktør Lindseth nevne at PM 4 ville gjennomgå en omfattende ombygging i løpet av 1960. Likeledes ville der bli installert en ny innløpskasse på PM 1. Videre ble nevnt de forandringer som vil bli foretatt med kalender og rullestol for PM I—II. Rullestolen vil bli flyttet, og kalenderen vil bli satt opp i et nytt

bygg der rullestolene nå står. Saksen vil bli flyttet til et bygg bakkenfor dette. I en delvis 2. etg. over dette kalenderbygget vil der bli gjort plass for en del tekniske kontorer.

I 1961 var det meningen å bygge om en papirmaskin til, men der var ennå ikke tatt noen avgjørelse om det ble PM II eller V.

Direktør Lindseth kom videre inn på tømmerdekningen. Dersom hele fabrikkens drift ville årsbehovet for tømmer ligge på 225,000 kbm. Av dette kunne vi antagelig regne med å skaffe 90,000 kbm. gran fra distriktet på Sørlandet. Resten måtte således komme fra andre distrikter. Vi hadde tidligere kjøpt tømmer fra Finland og Russland. Den finske treforedlingsindustri hadde i det siste ekspandert voldsomt, og vi ville således sannsynligvis bli avskåret fra å få kjøpt noe der.

På litt lengre sikt kan vi derfor bare regne med å få dekket ca. halvparten av tømmerbehovet med gran. Dette var en av grunnene til at Hunsfos hadde arbeidet så sterkt med bisulfittmetoden. Ved denne kokemetode kunne man gjøre bruk av andre tresorter slik som osp og furu. Disse kan vi skaffe fra Agderfylkene.

Som forholdet nå var i cellulosefabrikken på Hunsfos kunne denne ikke klare å dekke behovet. Hunsfos hadde derfor måttet kjøpe cellulose fra andre fabrikk. Man har derfor besluttet å installere en 4. koker, likesom det muligens kan bli tale om å erstatte det ene kraftaggregatet med et slipeapparat. Dette siste ville imidlertid bli tatt opp i forbindelse med krafttilførselen til Hunsfos. Det var av betydning at Hunsfos var sikret en stabil og sikker levering av elektrisk energi, og forskjellige forbedringer ville bli gjort i selve fabrikkens i denne forbindelse.

Det kunne komme på tale å installere en ny papirmaskin i den kommende 10 års periode, men dette avhang av hvordan utviklingen av tømmer situasjonen og spørsmålet om helkontinuerlig drift falt ut.

I det hele tatt presiserte direktør Lindseth den betydning det hadde for Hunsfos og derigjennom for alle som var ansatt ved bedriften at man kom igang med helkontinuerlig drift. Overfor skogeierne ville det bety en garanti for at fabrikkens drift ville trengte mer tømmervirke i årene fremover. Hunsfos var snart den eneste bedrift av noenlunde størrelsesorden der dette system ikke var gjennomført. Han håpet alle forsto den betydning det hadde konkurransemessig at fabrikkens drift ikke behøvde å la dyrt maskineri og utstyr stå unyttet i over 1 døgn hver uke, og at hver på sin plass ville gjøre sitt til at helkontinuerlig drift ble gjennomført, og derved trygge arbeidsplassen.

Halvorsen ga en orientering om det arbeidet som hadde blitt gjort med yrkesopplæring, og det gikk fram at man var kommet et godt stykke videre med spørsmålet om en egen linje for treforedling på læringskolen. Heiseldal skulle arbeide videre med saken og der ville snart bli holdt en konferanse i kommunalt regi der Lindseth og Halvorsen skulle delta.

Det ble videre besluttet at produksjonsutvalgets undergruppe skulle kalles sammen til møte i Velferdslokalet hvor der vil bli gjort rede for fabrikkens planer.

